

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 261

De Duivel der Steppe

20 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM

DE DUIVEL DER STEPPE.

HOOFDSTUK I.

De groote heer van Tobolsk.

De zon neigde ter kimme, en zond haar laatste-rosse stralen over de eindeloze met sneeuw bedekte vlakte, die zich uitstrekt ten Oosten van het Oeralgebergte, en welke vlakte slechts door een enkele groote rivier, de Ob geheeten, wordt besproeid.

Deze laatste zonnestrallen vergulden de met sneeuw bedekte toppen van het Oeralgebergte, die heel ver in het Oosten zichtbaar werden.

De sneeuw had de wegen, de berghellingen, de akkers, kortom alles overdekt met een laag, die hier en daar anderhalve meter hoog was, waar de wind vrij spel had gehad.

Reeds sedert eenige weken heerschte er een vreeselijke vorst in dit gedeelte van Siberië, hetwelk niettemin tot de meest herbergzaamste streken van dat onmetelijke land moet worden gerekend.

Het scheen wel alsof hier alle leven was uitgestorven.

Slechts nu en dan ontwaarde het oog van den reiziger, die zich in deze witte woestijn gewaagd had, een eenzame boerenhofstede, uit welker schoorsteen langzaam een lijnrechte rookpluim in de ijle bleekblauwe lucht opsteeg.

Zij waren allen zoo dicht onder de sneeuw bedolven, dat het moeilijk viel, vooral aan de windrijde, deuren en vensters te onderscheiden.

Nu en dan werd er een licht gerucht vernomen, die deze drukkende stilte, die iets onzegbaars dreigends gaf, voor een oogenblik verstoorde.

Dat was, als een vlucht raven zich van den grond

verhief en klapwiekend opvloog, om een oogenblik later als zeer kleine zwarte stippen tegen den lichtblauwen hemel te slaan.

Een dubbele rij boomen gaf de richting van den straatweg aan, die van Tobolsk naar Ischim leidde, maar dat was dan ook het eenige herkenningsteeken,

Greppels en slooten, bermen en wegverhoogingen waren gelijkelijk onder de sneeuwlaag verdwenen.

In het Noorden verhieven zich de uitloopers van de Wogulen, die een onderdeel vormen van het Oeralgebergte.

Het zijn voor het meerendeel dorre, naakte rotsen, waar alleen de dwergeiken en een kleine soort pijnboomen een armzalig bestaan kunnen rekken.

Slechts eenige mossorten houden hen daarbij gezelschap.

Zelden betreedt de voet des menschen deze naargeestige plek, waar het nog krioelt van beren, wolven en andere roofdieren.

De streek is hier zeer dun bevolkt en over vele honderden wersten behoort zij toe aan den heer van Tobolsk, die de eigenaar is van tientallen dorpen, waarvan de bewoners, al moge dan de lijfeigenschap in Rusland door Tsaar Alexander II zijn afgeschaft, niettemin zijn slaven zijn.

Want als deze ongelukkigen niet hun geheele leven zwoegen op den akker, dan kunnen zij hun pacht niet opbrengen en als zij nalatig zijn in het betalen daarvan, dan weet de Heer van Tobolsk wel, welke

middelen hij te baat moet nemen om het tekort aan te vullen!

Politietoezicht bestaat hier als het ware niet en de groots Heer is zijn eigen rechter.

Hij is schatrijk — de arme boeren in deze streek spreken over dien rijkdom slechts met een soort van bijgeloovige vrees en bewondering.

Zij zeggen dat hij de geheele wereld zou kunnen koopen!

Hij beschikt over een geheel legertje Kozakken, die hem in nood en dood zijn toegedaan, en die zijn bevelen blindelings opvolgen.

Slechts weinige boeren hebben het slot van den Heer van Tobolsk met eigen oogen aanschouwd.

Maar zij die het zagen, spraken er over met een huivering van ontzag en met fluisterende stemmen, zooals kleine kinderen spreken over het kasteel van den Wildeman!

Het vreemde was, dat nog niemand ooit nauwkeurig had kunnen aanduiden waar zich dit slot bevond. „Heel ver in het Oosten!” zeiden de boeren met een vaag gebaar.

Slechts ongeveer zeven, hoogstens acht maanden van het jaar kon deze ondankbare bodem in deze streek bewerkt worden en gedwongen met schrale vruchten den boer en zijn gezin te voeden.

Voor het overige van het jaar was de bodem met sneeuw bedekt en vaak vroom het zoo hevig, dat het met levensgevaar gepaard ging, zich buitenshuis te begeben.

De reiziger, naar deze barre streken afgedwaald, kon soms uren loopen of rijden in een van die schokkende boerenkarren, zonder veeren, die door drie paarden getrokken worden, zonder een levend wezen tegen te komen, ja, zelfs zonder een woonstede aan te treffen.

De weinige dorpen lagen hier een dagreis van elkaar verwijderd.

Het scheen alsof ten eeuwigdurende stilte op deze landstreek drukte.

De zon was nu bijna geheel ondergegaan, maar zelfs toen zij volkomen onder den horizon verdwenen was, bleef er een eigenaardig halve schemering hangen, die den geheelen nacht zou voortduren en pas weder zou wijken als de zon weder zou opkomen.

Bijna tegelijkertijd vertoonde zich de heldere sikkel van de maan, aan den thans diepblauwen hemel.

Haar licht, de hooge breedte van de streek en de

sneeuw, die alles bedekte, schiepen die eigenaardige heldere atmosfeer, die in niets overeenkomt met de duisternis in de Westelijke streken.

Langzamerhand werden nu de lichten optstoken, in de ver uiteenliggende hoeven.

Een daarvan was vrij wat grooter dan de andere, zoover het oog reikte.

Zij bestond voor een gedeelte uit steen, hetgeen in deze streken weinig voorkwam, daar bijna alle boerenhuizen uit hout waren opgetrokken, en men kon zien dat er aan het uiterlijk ook meer zorg was besteed.

Deze hoeve was het eigendom van den boer Iwan Rogowitch, die er met zijn dochter, zijn vrouw en een aantal bedienden leefden.

Van de akkers die zijn hoeve omringden behoorde een gedeelte hem toe, terwijl hij voor het overige nog pacht verschuldigd was aan den grooten heer van Tobolsk.

Het was ongeveer tien uur in den avond, toen de deur van de hoeve geopend werd, zoodat er een breede lichtbundel als vloeibaar goud over de smetteloze sneeuw voor het huis stroomde.

In de opening van de deur, die van stevige balken was, verscheen de lange breede gestalte van een jongeman.

Hij was gekleed als een gewone moesjik, met een lang wambuis, door een riem om het middel vastgehouden, een overkleed zonder mouwen, dat met schakels afgezet was, hooge laarzen, die tot boven de knieën reikten en een hooge bonte muts, maar het was duidelijk te zien, dat hij geen ondergeschikte was en gewend om zelf te bevelen.

Daarvan getuigden zijn knap gelaat, zijn heldere oogen, zijn hoogopgerichte gestalte en zijn klankvolle luide stem.

Deze jonge man was Nicolai Arbousof, de zoon van een welgestelden boer uit de omstreken van Ischim.

Hij stond eenige oogenblikken op den drempel stil en hield de handen vast van een bekoorlijk jong meisje, Sonja Rogowitch, de dochter van den eigenaar van de hoeve.

— Zul je voorzichtig zijn, Nicolai, vroeg het jonge meisje op teederen toon, terwijl zij haar groote blauwe oogen onderzoekend op het gelaat van den jongen boer vestigde.

— Dat beloof ik je, Sonjetchka, antwoordde de jonge man.

— Ik heb gehoord dat er in den laatsten tijd weer

veel wolven zijn gezien, de sneeuw bedekt sedert weken het land en de wilde dieren worden door den honger geplaagd!

— Je behoeft niets te vreezen, mijn lief, mijn paarden zullen sneller loopen dan de wolven en ik ben goed gewapend! Bovendien is de weg van hier naar Ischim niet langer dan vier uren en de nachten zijn niet zoo lang in dezen tijd.

Op dat oogenblik liet zich het luid gerinkel hooren van de tuigen der paarden, die voor de slede gespannen werden.

Het waren drie zeer schoone dieren, klein maar krachtig gebouwd en vurig.

Slechts met moeite lieten zij zich voor de groote slede spannen, waarin nu juist eenige geweren en wat levensmiddelen werden neergelegd, benevens een paar warme wollen dekens.

Nicolai trok het jonge meisje aan zijn borst en drukte een teederen kus op haar lippen.

— Tot weerziens Sonja, zeide hij. Ik kom overmorgen terug!

— Tot weerziens, Nicolai, klonk de zachte stem van het jonge meisje.

Nu kwam Rogowitch, een man met zilverwit haar en door den arbeid gekromd, eveneens in den lichtbundel staan, die zijn door een leven van zwoegen hard geworden trekken, scherp deden uitkomen.

Hij stak Nicolai de hand toe en bromde in zijn zwaren baard:

— Wees voorzichtig met de wolven, Arbousof, Sonja heeft gelijk — er zijn hier in den laatsten tijd veel van die verscheurende dieren gezien. Gij zoudt u alleen niet kunnen redden. Neem in ieder geval een van de bedienden mee, die de paarden zal kunnen besturen, zoodat gij tenminste in geval van nood de handen vrij hebt, om u de wolven van het lijf te houden.

Nicolai scheen een oogenblik te aarzelen.

Maar Sonja vleide zich tegen hem aan en drong met zachte stem:

— Luister naar vaders raad, Nicolai! Neem een van onze knechts mede, Peter is sterk, en zal je van nut zijn, als er werkelijk gevaar mocht dreigen.

— Nu dan, mijn lief, als je er op aandringt, zal ik het gezelschap van Peter maar voor lief nemen, ofschoon hij niet tot de spraakzamen behoort, hernam Arbousof glimlachend.

De jonge man trok het meisje nogmaals aan zijn borst en drukte een kus op het glanzende blonde haar.

— Tot overmorgen! zeide hij op hartstochtelijken toon.

Het volgende oogenblik had hij zich naar de slede begeven, waarbij Peter, een kerel als een boom, reeds stond te wachten.

— Gij gaat met mij mede, Peter, riep Nicolai den knecht toe.

Deze knikte bevestigend zonder te antwoorden.

— Bevalt het u? vroeg Nicolai lachend. Zoudt ge niet liever bij de warme kachel zijn gebleven? Het is zeer koud, zooals gij merkt!

Peter haalde de schouders op.

Hij bromde iets binnensmonds en nam daarna op den lagen bok van de slede plaats, trok de dekens over zijn beenen en greep leidsels en zweep.

Met een vluggen sprong had Nicolai in de slede plaats genomen en overtuigde zich nu, of de geweren in orde waren.

Hij wikkeldde zich dicht in de dekens, trok zijn bonte muts nog wat dieper over zijn ooren, en beval:

— Ik ben gereed — rijdt op, Peter en maak wat voort!

De knecht liet een zonderling klakkend tonggeluid hooren en aanstonds stoven de drie paarden pijlsnel den weg op.

Nicolai wendde zich nog eens om en wuifde naar het jonge meisje, dat hij zooeven verlaten had en dat nog steeds in de deuropening stond.

Haar sierlijk figuurtje teekende zich bevallig af tegen den grooten achtergrond van het lamplicht.

HOOFDSTUK II.

De duivel der steppe.

Nog geruimen tijd bleef het gerinkel van de tuigbellen voortduren, zoo volkomen stil was het buiten.

Daarop deed het meisje de deur weder dicht, en nu legde zich weder onafgebroken dezelfde vage schemering over de eindelooze steppe.

Maar daarbinnen was het heerlijk warm en licht!

Het geheele huisgezin, dat wil zeggen de oude Iwan en zijn vrouw Marfa, Sonja en de bedienden, vijf in aantal, zaten om de geweldig groote kachel van tegels, die bijna een derde gedeelte van het vertrek innam.

Boven op de kachel lag een kleine herdersjongen te slapen.

Een wolfshond lag voor de kachel, met den schranderen kop op de voorpooten uitgestrekt.

Ook hij scheen te sluimeren, maar van tijd tot tijd scheen hij uit zijn slaap wakker te schrikken en keek dan met knippende oogen beurtelings alle aanwezigen aan, alsof hij hen wilde ondervragen.

Het zwijgend antwoord scheen hem steeds opnieuw gerust te stellen, want aanstonds legde hij zijn kop weder op zijn voorpooten en scheen opnieuw in te sluimeren.

Marfa Rogowitch zat het dichtst bij de kachel, waarin een der bedienden op geregelde tijden eenige geweldige houtblokken duwde.

Zij was bijna even oud als haar man, en door haar zwaren, lichamelijken arbeid voor den tijd verouderd en vergrijsd.

Zij las in een zeer dikken bijbel, en hield van tijd tot tijd op om met gesloten oogen zachtjes iets te preken.

Iwan Rogowitch had weder aan de zware ruwe tafel plaats genomen, en had zich een pijp opgestoken.

In een hoek pruttelde de samowar, waaruit Sonja nu en dan de geurige thee schonk.

Slechts nu en dan werd er een woord gewisseld — een ernstig, weloverwogen woord.

Want de lieden in deze streek zijn van een stilzwijgenden, in zichzelf gekeerden aard, die het natuurlijk gevolg is van hun afzondering.

Zoo werd het nacht, en nadat het gemeenschappe-

lijk avondmaal gebruikt was, begaven zich allen tot ruste.

De bedienden zochten hun legersteden op, op de bovenste verdieping van het boerenhuis, en binnen een half uur was de boerenhoeve als uitgestorven.

Het zou nu zelfs moeilijk gevallen zijn, haar te onderscheiden van de omringende sneeuw, voor iederen reiziger die uit het noorden naderde.

Maar eensklaps in het holste van den nacht, vervulde een oorverdoovend gehuil de stille lucht!

In een oogwenk waren alle bewoners van het huis klaar wakker en op de been.

Zij hadden het geluid aanstonds herkend — daarbuiten stond een groote troep wolven, klaarblijkelijk aangeloofd door de lucht van het vee in de stallen.

Iwan Rogowitch, die snel den dikken pels had aangeschoten, die naast zijn bed hing, wierp snel een klein venster open, en staarde naar buiten.

In het Oosten was de hemel reeds lichtroze gekleurd.

Het was reeds helder genoeg om duidelijk de ontelbare gedaanten van den troep huilende wolven te onderscheiden.

De vlakte scheen met honderden beweeglijke gloeiende punten bezaaid te zijn — dat waren de oogen van de uitgehongerde roofdieren.

Een aantal hunner was reeds over de lage omheining gesprongen en was om den stal heengelopen, waaruit klagend geloei, gehinnik en geblaas opklonk.

Blijkbaar had het verschrikte vee de nadering van den bloeddorstigen vijand reeds gemerkt.

Wel was de stal opgetrokken van zware, onbehouden boomstammen, die stevig aan en op elkander waren bevestigd, maar wie kon zeggen hoe lang hij bestand zou blijven tegen de nagels en de scherpe tanden van de honderden wolven, waarvan er eenigen reeds kans hadden gezien, bovenop het platte dak te geraken, hetwelk met opzet niet schuin is gemaakt, opdat de dikke sneeuwlaag er op zal blijven liggen en een koesterende deken zal vormen, en waren druk bezig met tanden en klauwen de dakbedekking aan te tasten.

Er was geen oogenblik te verliezen!

In een ommezien had iedereen, ook de vrouwen in huis, zich van een geweer voorzien, en post gevat aan een der smalle ramen aan de voorzijde en in den zijgevel van de boerenhoeve.

En aanstonds kraakten de schoten.

Met een gehuil van woede en pijn, tuimelden de twee wolven, die op het dak van den stal waren geklommen, omlaag, te midden van hun makkers, die zich dadelijk op hun gewonde soortgenooten wierpen, en hen binnen korten tijd verscheurd hadden.

Het was een vreeselijk gezicht, de wolven met elkan- der te zien worstelen, bij hun pogingen om iets van het warme lillende vleesch machtig te worden.

Maar lang duurde deze strijd niet, want binnen enkele oogenblikken was er van de twee wolven niets anders meer over dan eenige beenderen.

De overige hadden zich echter in het minst niet laten afschrikken, maar drongen nog dichter om het huis heen.

Telkens en telkens opnieuw, knalden de gewerschoten, en bij ieder schot werd een wolf op slag gedood, of doodelijk gewond, want de bewoners van deze streken zijn het aan eigen lijfsbehoud verplicht, van kindsbeen af zich vertrouwd te maken met de behandeling van vuurwapens, mannen, vrouwen en kinderen.

De kogels hielden een vreeselijke slachting onder de wolven, en plotseling sloegen deze, als gehoorzamen aan het bevel van een opperhoofd, tegelijk op de vlucht zonder eenige blijkbare aanleiding, en met achterlating van de dooden en gewonden.

Langzaam stierf hun gehuil weg.

En weinige minuten later was het slachteveld verlaten, en herinnerde niets meer aan het bezoek van de gevaarlijke gasten dan het veertigtal gedooide of zwaar gewonde wolven, die de sneeuw bloedrood hadden gekleurd.

Iwan Rogowitch zette zijn geweer in een hoek, sloot het venster weder, waardoor een vreeselijke koude naar binnen was gedrongen en zeide:

— Gaat allen nog eenige uren slapen — gij hebt het wel verdiend! Maar laten wij eerst den Heer danken dat Hij ons weder aan dit gevaar ontruikt heeft.

Alle huisgenooten wierpen zich op de knieën en spraken een kort dankgebed uit voor hun redding.

Een nieuwe dag brak aan, en ging voorbij, zooals alle dagen in die verlaten, ontferde streken voorbij plegen te gaan — met harden arbeid, korte gesprekken, eenige maaltijden en het nazien van de wapens, in geval de wolven wellicht terug mochten komen.

En weer zaten des avonds, toen de maan weder helder aan den hemel stond, alle bewoners van het groote huis in de kamer, zoo dicht mogelijk bij de kachel, want de thermometer was dien dag wel tot 25 graden beneden het vriespunt gedaald.

Het was den geheelen dag zeer stil geweest, en ook nu liet zich niets anders hooren dan het zachte geruisch van de samowar, het snurken van den waakhond en het knappen van het hout in de reusachtige kachel.

Maar eensklaps hief Sonja het blonde hoofd op van het borduurwerk waarover zij heengebogen was.

Er vloog een vluchtige trek van onrust over haar lief gezichtje.

De oude Marfa keek haar even aan over de groote ronde glazen van haar hoornen bril en vroeg:

— Wat is er Sonjetschka?

— Hoort gij niets, moeder? vroeg het jonge meisje op zachten toon.

De oude vrouw hoorde scherp toe.

— Neen, kind, ik hoor niets! riep zij toen. Je zult je het wel verbeelden.

Het jonge meisje luisterde nog even, en boog toen opnieuw het mooie hoofdje met de blonde lokken over haar werk.

Maar bijna aanstonds hief zij het opnieuw op.

Er was nu waarlijk een verschrikte uitdrukking in haar oogen.

— Hoort gij dan ook niets, vader? zoo wendde zij zich tot Iwan Rogowitch.

De oude boer luisterde aandachtig toe.

— Wat wil je dat ik zal hooren, meisje? vroeg hij toen vriendelijk.

— Dat bel-gerinkel, vader! Het is heel in de verte, en het komt telkens naderbij!

— Sonja Rogowitchka heeft gelijk, Iwan, zeide nu een der bedienden die opmerkzaam had toegeluisterd. Ik hoor het geluid van de schellen van een paardentuig!

Tien minuten lang zweeg iedereen om beter te kunnen luisteren.

Het belgerinkel, dat uit de verte door de ijle lucht klonk als het spelen van zilveren klokjes, kwam nu duidelijk naderbij.

Het werd voortdurend duidelijker; naarmate het in kracht wies, werd ook de uitdrukking van schrik en ontzetting op de gezichten der menschen die zich in de kamer bevonden, sterker.

Sonja was zeer bleek geworden, en haar oogen waren strak op hetzelfde punt gevestigd.

Toen zeide er iemand, wiens stem uit een duister hoekje naast de kachel kwam, op sombereren toon:

— De duivel der steppe gaat om.

— Dmitry Lushin! kwam het als een schreeuw uit den mond van de oude vrouw, terwijl zij de hand op het hart drukte. Je moet je vergissen, Sossimof — hij kan het nog niet zijn — hij is pas twee maanden geleden hier in de buurt geweest!

— Ik herhaal je dat het Dmitry Lushin is, Marfa Rogowitchka! hernam de oude bediende Sossimof op koppigen toon. Ik woon hier zeventig jaren en ik zal het wel weten! Ik ken het geluid van de bellen waarmede zijn paarden zoo zwart als de nacht, behangen zijn, waarmede hij over de steppen stormt — ik zou dat geluid herkennen, al was ik reeds honderd jaar begraven. Ik zeg je dat de duivel der steppe rondgaat! Berg je, want over een half uur zal hij hier zijn! Laat de vrouwen zich verbergen, zeg ik, want Lushin komt daarginds met zijn drie zwarte paarden aan, jagend over de steppen, als de Satan. Hij brengt zijn Kozakken mede, wreed en als duivels en kent geen erbarmen.

Iwan Rogowitch had gedurende deze woorden krampachtig aan zijn pijp gezogen en dikke rookwolken uitgeblazen.

Nu zeide hij op schorren toon:

— Zwijg Sossimof! Je praat wartaal, man! Denk je dat Lushin op zulk een uur van den avond de pacht komt innen voor den heer van Tobolsk, zijn meester?

— Als gij het niet gelooft moet gij zelf de gevolgen maar dragen, antwoordde de oude bediende schouderophalend. Ik heb u gewaarschuwd!

— Dmitry Lushin zal mij geen haar op het hoofd durven krenken, ging Iwan Rogowitch voort, terwijl hij de vuist balde. Ik ben geen lijfeigene — ik betaal mijn pacht steeds op tijd — zij vervalt pas overmorgen en hij heeft het recht niet hier binnen te treden! Ik kan hem den toegang ontzeggen.

Sossimof liet een kort lachje hooren.

— Gij wilt hem den toegang ontzeggen? En denkt gij soms dat hij daar genoeg mee neemt, de duivel der steppe? Hij zal om u lachen, Iwan Rogowitch. Als gij hem niet gehoorzaamt, zal hij den rooden haan op uw dak zetten, hij zal uw vee wegvoeren, hij zal ons allen dooden — en dat alles zonder vrees voor straf, want zijn meester, de heer van Tobolsk, is almachtig in deze streek! Dat weet gij even goed als ik!

Een langdurige stilte volgde op deze woorden.

Intusschen was het gerinkel der bellen steeds duidelijker te hooren.

Het had een dreigenden klank in den doodstillen winternacht.

Binnen tien minuten was het zoo sterk geworden, dat daar ginder meer dan een slede in aantocht moest zijn.

Plotseling stond Iwan Rogowitch op.

Hij verliet het groote woonvertrek, trad op de gang en wierp daar een venster open, vanwaar hij de vlakte in de richting van Ischim naar de Wogulen mijlen ver overzien kon.

Dadelijk werd zijn aandacht getrokken door eenige zwarte stippen in de verte.

Vandaar kwam ook het gerinkel der zilveren bellen.

Onbewegelijk stond de oude boer daar aan het venster, niet lettend op de hevige koude, die de haren van zijn snor aan elkaar deed vriezen.

Nu werden de stippen al vlekken — de vlekken tot herkenbare voorwerpen — het waren vier sleden, ieder door drie paarden getrokken, die met duizelingwekkende snelheid over de hard bevroren sneeuwvlakte voortvlogen.

Een der sleden was de anderen een goed eind vooruit, en reed zoo dicht bij, dat het gesnuif der koolzwarte paarden en hun hijgende ademhaling duidelijk verneembaar waren.

HOOFDSTUK III.

Het recht van den sterkste.

Er viel niet aan te twifelen, de vier sleden kwamen regelrecht op de boerenhoeve toe.

Iwan Rogowitch balde de vuisten, liet het hoofd op de borst zinken, en deed het venster weder dicht.

Langzaam begaf hij zich weder naar de gemeenschappelijke woonkamer.

— Je had gelijk, Sossimof, zeide hij op doffen toon, het is de duivel der steppe, het is Dmitry Lushin met zijn kozakken.

De oude Marfa liet een dof gekreun hooren,

Wat Sonja betreft, zij stond onbewegelijk als een beeld in een hoek van het vertrek met de oogen strak op de deur gevestigd.

Het gerinkel der bellen was nu zeer dichtbij gekomen, en daar bovenuit hoorde men thans ruwe vloekende mannenstemmen.

Het volgende oogenblik klonk een luid geklop op de buitendeur.

Iemand scheen met een stok of karwats op het paneel te beuken.

Tegelijkertijd klonk een bevelende, zware stem:

— Open de deur, Iwan Rogowitch! Laat ons binnen om ons aan uw vuur te verwarmen!

De oude boer had het woonvertrek reeds verlaten en opende nu het kleine luikje naast de deur.

— Wat wilt gij en wie zijt gij, die hier op dit uur zulk een misbaar maakt? vroeg hij terwijl hij zijn stem vastheid poogde te geven, ofschoon hij wel gevoelde, dat zij beefde van onrust en vrees.

— Herkent gij mij niet, Iwan Rogowitch? vroeg de man die geklopt had. Hé daar, jongen — kom eens hier met een der lantaarns!

Dadelijk kwam een half opgeschoten knaap, het hoofd met een kozakkenmuts bedekt, en een kromme sabel in een schede van rood leder aan zijn zijde, met een der sledelantaarns aanloopen.

De vreemdeling nam hem het voorwerp af en hief het op ter hoogte van zijn gelaat.

— Herkent gij mij nu? vroeg hij met een ruwen lach.

De oude boer knikte.

— Ik zie nu dat gij het zijt, Dmitry Lushin, zeide

hij op doffen toon. Wat kan u zoo laat naar mijn afgelegene hoeve voeren? vroeg hij.

— Wat vraagt gij? Ik kom om uw pacht!

— Maar die vervalt toch eerst overmorgen, zeide Rogowitch.

— Dat is wel mogelijk! Ik moet echter nog verder op, mijn meester heeft op haast aangedrongen en ik heb geen lust, alleen om uwentwille nogmaals op mijn weg terug te keeren!

— Maar kunt gij dan niet morgen vroeg komen?

— Morgen vroeg of hedenavond — het zou voor u toch juist hetzelfde zijn, Iwan Rogowitch! hernam Lushin met een ruwen lach, komaan oude, haast je wat — het is duivels koud en wij allen hebben behoefte aan een hartige teug.

Nog scheen de oude boer te aarzelen.

Maar een blik op het dertigtal mannen, die onbewegelijk op eenigen afstand stonden te wachten, op de sterrende geweerloopen, en op de grimmige gezichten scheen hem een besluit te doen nemen:

— Ik zal u en twee man binnen laten, Dmitry Lushin, zeide hij op zachten toon. Aan de overigen zal ik wat brandewijn buiten laten brengen.

Een vreeselijke vloek legde hem het zwijgen op.

— Wat is dat, gij hond! schreeuwde Lushin, durft gij mij tegenspreken? Open onmiddellijk de deur of ik laat dit geheele nest uitrooken, zoowaar als ik hoop, dat de duivel mij in bescherming neemt.

Hij maakte een beweging naar zijn gordel, waaraan een groote revolvertas hing, als om aan zijn woorden meer kracht bij te zetten.

Iwan Rogowitch sloot zwijgend het kleine luik.

Hij begreep dat tegenstand hem en de zijnen het leven zou kunnen kosten — men zou hem uitlachen als hij, al ware hij de eenige overlevende, naderhand zich recht zou trachten te verschaffen over zulk een misdaad.

De heer van Tobolsk zou hem op een dracht knoetslagen laten onthalen — en dat zou alles zijn wat hij zou bereiken.

Het eenige wat hij kon pogen, was, met zachtheid de ongewenschte bezoekers weder weg te krijgen.

Misschien zouden zij inderdaad rustig weder ver-

trekken, als hij de pacht betaald had en hun eenige glazen wodka had geschonken.....

Hij nam de klink van de zware deur en aanstonds trad Lushin binnen, op den voet gevolgd door een tiental mannen, als Kozakken gekleed, maar zonder onderscheidingsteekeren, en allen met een lange, kromme sabel op zijde, en een geweer aan een riem over den schouder, terwijl de anderen buiten bleven.

De meesten dezer lieden droegen bovendien in een breeden geellederen gordel een dolk, in een koperen fraai gedreven schede, en met kostbaar ivoren of zilveren gevest, terwijl allen bovendien nog met een revolver waren gewapend, die zij in een tasch op de rechterheup droegen.

Zij droegen lange zwarte, nauwsluitende jassen, die hun tot aan de knie reikte, en die met tressen versierd waren.

Op de borst was een dubbele rij lederen patroonhouders, waarin de patroonmagazijnen voor de Mausegeweren staken.

Lushin scheen hier den weg te kennen, want hij stapte regelrecht op de deur der gemeenschappelijke woonkamer toe en trad binnen.

Hij stond nu in het volle licht.

Dmitry Lushin was zelfs voor een Oeral-Kozak buitengewoon groot.

Hij was mager maar gespierd, met breede schouders en een dun middel.

Hij had een smal, tanig gezicht, met ver-uitstekende jukbeenderen en eenigszins schuin geplaatste grijsgroene oogen, waarvan het wit steeds vertroebeld leek, en die half schuil gingen onder gitzwarte, borstelige wenkbrauwen.

Hij had een breeden, platten neus, dunne lippen en buitengewoon groote ooren, die hem ver van het hoofd stonden.

Zijn snor was kort en dun, maar daarentegen had hij een buitengewoon langen, gitzwarten baard, die als de sik van een bok bijna tot het middel van zijn borst afhing.

Het gelaat vertoonde een uitdrukking van koude, cynische wreedheid, die er een afzichtelijke uitdrukking aan verleende.

De kleederen van Lushin verschilden slechts weinig van die zijner Kozakken, alleen droeg hij hooge, nauwsluitende en met bont gevoerde kaplaarzen van Markijnleder, die boven aan de kappen met een zilveren kwast versierd waren, en een zeer hooge spits toeloo-

pende muts van schapenvacht, die hem nog langer scheen te maken.

Aan zijn linkerzijde hing een zeer schoone, kromme sabel, die duidelijk haar Circassischen oorsprong verried.

De schede was van groen fluweel, maar de uiteinden en het midden waren van goud, dat door een meesterhand bewerkt was.

De greep van de sabel werd gevormd door een knielende vrouwenfiguur van brons ivoor.

Lushin wierp een blik uit zijn grijze, groenachtige oogen om zich heen, tot zij eindelijk gevestigd bleven op Sonja, die nog altijd onbewegelijk in een hoek stond.

Eenige minuten bleef er een dreigend stilzwijgen hangen.

Achter Lushin waren nog eenige kozakken binnengekomen.

Eindelijk nam de aanvoerder weder het woord, terwijl hij zich tot Rogowitch wendde:

— Wij zullen maar eerst de geldzaken afhandelen als gij het goed vindt.

Zonder een antwoord af te wachten nam hij aan de tafel plaats en haalde een beduimelde portefeuille uit zijn binnenzak, waaruit hij na eenig zoeken de kwitantie haalde.

Hij schoof haar over het tafelblad heen naar Rogowitch, die haar zwijgend opnam, er een blik opwierp, en zich toen naar een breede muurkast, wendde, welke hij met een grooten sleutel opende.

Hij nam er een klein ijzeren kistje uit, opende het, en nam er een paar rollen zilver geld en een pakje papieren roebels uit.

Hij begon het geld af te tellen met de zorgvuldigheid van menschen die zeer hard moeten werken, om het in bezit te krijgen.

Daarop schoof hij het bedrag naar Lushin toe, die zwijgend had toegekeken, maar herhaaldelijk zijn blikken naar Sonja had laten dwalen en die nu het geld in een kleine lederen tasch deed, die aan een riem om zijn hals hing.

Nu stond hij op, streek zich eenige malen over zijn langen, zwarten baard en zeide toen op een toon, die Sonja van het hoofd tot de voeten deed beven:

— En nu heb ik nog een verzoek te doen, namens mijn meester, hetwelk gij wel aanstonds zult inwilligen, daar gij er de groote eer voor uw gezin wel van zult begrijpen!

Hij wachtte even en vervolgde toen:

— Mijn meester wenscht Sonja Rogowitchka te zien. Sonja sloeg de handen voor het gelaat en liet zich op een stoel neervallen.

— Wat is dat nu meisje? riep Lushin op spottenden toon. Het komt mij voor alsof gij dit eervolle verzoek niet op prijs schijnt te stellen!

Nu trad Iwan Rogowitch naar voren.

Hij was doodsbleek, maar zijn stem klonk vast toen hij zeide:

— Keer terug naar uw meester, Lushin, ga terug naar Wladimir Jebolofsky, en zeg hem dat wij zijn verzoek moeten weigeren!

Een diepe rimpel ploegde zich in het lage voorhoofd van den duivel der steppe.

Hij knelde krampachtig de greep van de knoet in zijn rechtervuist en kwam snel een paar stappen op den ouden boer toe.

— Heb ik u goed verstaan, zeide hij op somberen toon. Gij zegt dat gij weigert?

— Ja, Dmitry Lushin, ik weiger. Ik weet wat het beteekent als de heer van Tobolsk een jong meisje uitnoodigt om hem te bezoeken! Liever zou ik mijn dochter met eigen hand dooden, dan haar toe te staan naar het vervloekte kasteel in Wogulen te gaan.

Lushin liet een kort schel lachje hooren.

— Gij weet niet wat gij zegt! riep hij toen minachtend. Vergeet gij dat ik niet behoef te verzoeken als ik niet wil! Voor uw huis staan twintig welgewapende mannen — en hier binnen zijn er nog eenige. Iedere poging tot verzet zou geheel nutteloos zijn, en u slechts groot ongeluk kunnen aanbrengen. Ik raad u dus aan, het verzoek van Wladimir Jebolofsky zonder verwijl in te willigen. Als gij niet wilt, zal het uw leven kosten.

Met een kreet van vertwijfeling en smart wierp de oude Marfa zich voor den duivel op de knieën.

Zij hief de dorre gevouwen handen op en smeekte op hartverscheurenden toon:

— Hebt erbarmen, heer. Neem mijn leven, maar laat ons kind, onze oogappel, hier! Neem alles wat hier in huis is, neem de opbrengst van onzen oogst, al ons zilver, neem ons vee mee dat in de stallen staat, maar laat ons kind bij ons blijven! Wij hebben niemand meer dan haar! Zij is verloofd met een braven boerenzoon, die haar eerstdaags naar het altaar hoopt te voeren!

Lushin had de beide opgeheven handen gegrepen en slingerde nu de oude vrouw met een ruw gebaar van zich af, zoodat zij achterover op den grond stortte.

Met een schreeuw van woede vloog de oude boer op, en wilde zich als een getergde leeuw op den duivel der steppe werpen.

Maar hij kon slechts weinig stappen doen, want aanstonds hadden twee krachtige kozakken hem vast gegrepen, die hun dolken trokken en de punt van het wapen op zijn borst richtten.

De twee mannelijke bedienden stonden met sombere blikken, maar met gebogen hoofd toe te zien.

Zij waren van het echte Russische boerenras — onderworpen, bevreesd voor de knoet, en den landheer beschouwend als een soort van Godheid, tegen wien men niet in verzet mocht komen, op straffe van alle pijnen der hel.

Zoo was het hun reeds in hun jeugd geleerd — dat geloofde ook hunne vaders, hunne grootvaders en de vaders van die grootvaders — tot in verre geslachten.

En zoo stonden zij daar als geslagen honden, met wrok in het hart, maar het niet wagende, zich te verzetten.

Trouwens, wat zou verzet hier gebaat hebben?

De geweren bevonden zich elders, en voor de rest bezaten zij geen wapens, terwijl de andere Kozakken in het vertrek hen nauwkeurig in het oog hielden, met de revolver in de vuist, waarvan zij zeker niet zouden aarzelen gebruik te maken bij het minste teeken van verzet!

Lushin vloog op Sonja toe en greep haar bij de polsen, vatte haar met de andere hand ruw bij de kin, en vroeg toen op hatelijken toon:

— Nietwaar, mijn duifje, gij verlangt er immers zeer naar, het prachtige kasteel van den heer eens van binnen te zien. Gij zwijgt? Gij kijkt mij aan als een aangeschoten ree? Nu ik zal uw zwijgen maar als een toestemming beschouwen!

Hij trok haar overeind en vervolgde:

— Maak u gereed voor de reis — wij vertrekken aanstonds!

Maar nu was het de beurt van het jonge meisje om zich voor hem neer te werpen.

Zij omvatte zijn knieën en jammerde:

— Laat mij hier blijven, heer! Wij hebben den grooten heer nooit iets in den weg gelegd, steeds heeft mijn vader op tijd de pacht betaald! Ik smeed u, zeg uw meester, dat ik de eer niet waardig ben, een voet in zijn kasteel te zetten!

— Kom, geen praatjes, meisje, ik zie daar je mantel, je bontmuts hangen. Doe ze snel aan en volg ons, en tracht niet te ontsnappen, want al loop je vlug —

een kogel en zelfs een van mijn windhonden is vlugger! Langzaam stond Sonja weder op, haar gelaat was nu krijtwit geworden.

Met mechanische beweging begaf zij zich naar een hoek van het vertrek en deed daar den warmen, met bont gevoerden mantel aan.

Zij zette de bontmuts op, trok een paar beenstukken eveneens van bont over haar hooge laarzen aan, sloeg een dikken, wollen omslagdoek om, en schreed toen, zonder links of rechts te zien, als een slaapwandelaarster naar de deur.

Maar nog had zij den drempel niet bereikt, of Iwan Rogowitch slaakte een gebrul van woede.

Dit was meer dan de zachtmoedige moesjik kon verdueren.

Hij had zijn breed vlijmscherp kapmes uit zijn lederen gordel getrokken en stortte zich met een kreet als van een gewond dier op den dichtst bij hem staanden Kozak.

De man kon den hevigen stoot slechts ten deele afweren.

Het scherpe mes drong in den schouder, en brak af bij het stuiten op het schouderblad.

De Kozak liet een schreeuw van pijn en woede hooren, hief zijn revolver op, en sloeg er den ouden

boer zoo hard mede op het hoofd, dat hij als voor dood ineenzakte, terwijl een stroom bloed den vloer kleurde.

— Voert haar weg! beval Lushin op luiden toon. Ik heb wel lust om het gansche nest in de asch te leggen, en bij den hemel — ik zou het gedaan hebben als hij een mijner mannen gedood had! Vooruit — de dag begint aan te breken!

De oude Marfa had zich met een doffen kreet op het lichaam van haar man geworpen.

Maar nu stond zij op, sleepte zich naar Sonja, en trachtte haar, onder het uitstooten van verwarde kreten van angst en wanhoop, terug te houden.

Een der Kozakken trad op een wenk van Lushin op haar toe, en rukte haar met ruw geweld los.

Met een jammerklacht viel de arme vrouw bewusteloos op den grond.

Sonja voelde zich met krachtige handen aangrijpen en wegvoeren, en een oogenblik later was zij in de slede geplaatst, waarvoor de drie ravenzwarte paarden gespannen waren.

Lushin nam aan haar zijde plaats, twee kozakken gingen achter haar zitten, de voerman van de slede liet een snel gefluit hooren en de paarden snelden over de sneeuwvlakte voort, die thans een vaalgroenen schijn had onder het licht van den aanbreekenden morgen.....

HOOFDSTUK IV.

Waar John Raffles ten tooneele verschijnt.

De zon stond reeds hoog aan den hemel, toen een groote slede, getrokken door twee fraaie hackneys, langs den zoom van een klein woud reed, dat aan de oevers van de Ob was gelegen, en dat voornamelijk uit pijnboomen bestond.

In deze slede waren een tweetal mannen gezeten, die diep in hun mooie pelzen waren gestoken.

Zij waren blijkbaar op jacht, hetgeen aan verschillende dingen duidelijk merkbaar was.

Achter in de slede lagen een paar kleine herten, een half dozijn wilde ganzen, en een paar snippen, een drietal geweren leunde tegen den wand van de slede.

De prachtige paarden werden met vaste hand bestuurd door een reusachtigen koetsier, die bijna geheel verdween in een zeer dikken zwarten pels, vervaar-

digd uit berenvel, en waarvan de kraag hoog was opgezet.

De Ob was reeds lang over haar geheelen loop toegevroren en de ijsvlakte was met sneeuw bedekt.

Ook hier was de weg slechts kenbaar aan de rijen boomen, en aan de hooge houten werstpalen.

De paarden liepen op gestrekten draf voort en schenen volstrekt geen moeite te hebben de groote slede over de hardbevroren sneeuw voort te trekken.

Maar plotseling schenen zij ergens voor te schrikken. Zij hieven met een ruk den fijnen kop op en schenen de slede ter zijde te willen trekken.

— Wat is er, Henderson? vroeg de oudste der beide heeren, terwijl hij zich ter zijde boog, en zijn scherpe oogen den weg schenen af te zoeken.

— Ik weet niet wat het is, Mylord — het lijkt mij

alsof de dieren ernstig schrikken, antwoordde de koetsier. Maar stil eens — ik geloof dat ik het al zie. Daar-ginds ligt iets zwarts!

— Rijd er eens op toe, Henderson, beval zijn meester.

De koetsier gehoorzaamde, ofschoon de paarden blijkbaar schuw waren geworden, en een oogenblik later stond de slede stil naast het bewegeloos zwarte voorwerp, dat de dieren zoo verschrikt had.

— Bij den hemel, Edward — ik geloof dat het een mensch is! riep nu de jongste der beide reizigers uit.

Hij had nog niet uitgesproken, of zijn reisgezel wierp de dikke dekens van zijn beenen, sprong uit de slede, en waadde door de dikke sneeuwlaag naar het beweginglooze voorwerp, dat terzijde van den weg lag.

Daarop klonk zijn heldere stem:

— Je hebt goed geezien, Charly, het is een mensch, en een mensch die er bijzonder leelijk aan toe zou zijn geweest, als het toeval ons niet op zijn weg had gebracht.

Onder het spreken had hij zich over den bewusteloze gebogen en hem niet zonder moeite overeind gezet en tegen een boom doen leunen.

Het was een man in de kracht van zijn leven, zijn gelaat was marmarbleek en zijn oogen waren gesloten.

De reiziger nam wat sneeuw op en begon er de slapen en vervolgens de polsen van den bewusteloze mede te wrijven.

— Kom eens hier met wat rum, Charly! beval hij, toen zijn pogingen niet spoedig genoeg het verlangde resultaat hadden.

De jonge man greep een kleine veldflesch, waarin zich nog wat rum bevond en sprong op zijn beurt uit de slee.

Zijn metgezel greep de veldflesch, ontkurkte haar, goot eenige druppels van den inhoud in den mond van den bewustelozen man, nadat hij met behulp van zijn jachtmes niet zonder moeite zijn opeengekleemde tanden had losgemaakt, en begon daarna opnieuw zijn slapen en zijn polsen met den kostelijken drank te wrijven, thans krachtig door zijn metgezel geholpen.

Vijf minuten verliepen.

Toen slaakte de bewusteloze eensklaps een diepen zucht en sloeg tegelijkertijd zijn oogen op.

Zijn blikken dwaalden enkele oogenblikken met een onbestemde uitdrukking in het rond en bleven toen gevestigd op het scherp geteekende gelaat, dat zich over hem boog.

Snel scheen zijn bewustzijn terug te keeren.

Hij richtte zich overeind, en vroeg toen op zwakken toon:

— Wat is er met mij gebeurd? Wie zijt gij?

— Gij hebt waarschijnlijk te lang in deze vreeselijke koude door de dikke sneeuwlaag geworsteld en zijt, door vermoeienis overmand, hier neergevallen, goede vriend, antwoordde de oudste der beide jagers. En op de tweede vraag wil ik u ook wel antwoorden — wij zijn Engelschen, die bij graaf Dostojewsky een week hebben doorgebracht om bij hem te jagen, en juist zooveel afscheid van hem hebben genomen. Wij waren op weg naar het naaste station, en slechts door een toeval hebben wij dezen weg gevolgd, die eigenlijk een omweg was. Wij zijn Lord .....

Hier hield de spreker eensklaps op, scheen zich even te bedenken en vervolgde toen:

— Wij zijn graaf Houston, en dit is mijn vriend, baron Dubney.

De man, die op zoo'n wonderlijke wijze van den dood gered was, greep de hand van den vreemdeling, en drukte die met kracht:

— Ik ben u mijn leven verschuldigd, heer, riep hij uit, terwijl zijn lippen trilden. Ik ben u duizendmaal meer dankbaar, dan ik anders reeds zou geweest zijn, want ik heb een taak te vervullen, een zware taak...!

En als door nieuw leven beziel, sprong de jonge Rus, als een boer uit den beteren stand gekleed, overeind.

Hij wankelde nog even, als duizelig, maar aanstonds vermande hij zich, en begon in de sneeuw te zoeken.

— Wat zoekt ge mijn vriend, vroeg Graaf Houston.

— Mijn knuppel en mijn geweer, Graaf! antwoordde de jonge boer. Maar verschoon mij — ik ben zeer onbeleefd! Ik heb u mijn eigen naam nog niet genoemd. Ik heet Nicolai Arbousof.

— En vanwaar komt gij? vroeg baron Dubney.

— Ik kom van de hoeve van den ouden Rogowitch, antwoordde Arbousof op doffen toon.

De beide reizigers lieten tegelijkertijd een kreet van verbazing en ongelooft hooren.

— Toch niet te voet? riep Graaf Houston uit.

— Te voet, heer!

— Maar de hoeve van Rogowitch ligt hier minstens dertig wersten vandaan! riep Baron Dubney op ongeloofigen toon.

— Dat weet ik, heer, maar ik zou den afstand afgelegd hebben, al had zij driehonderd wersten bedragen! hernam de jonge boer op een toon van onverzettelijke

wilskracht, die de aandacht van de beide reizigers gaande maakte.

— En wilt ge ons niet zeggen, waarom ge niet van een slede hebt gebruik gemaakt? vroeg de oudste der twee jagers.

— Ik had er een, heer — maar dicht bij de hoeve van Rogowitch is zij mij door kozakken afgenomen!

— Afgenomen? herhaalde baron Dubney verwonderd. Het was toch zeker uw eigendom? Gaat dat dan maar zoo?

— In dit land — en zeker in deze streek van Siberië gaat alles, heer! antwoordde Arbousof op bitteren toon; de kozakken zijn hier almachtig en de boeren hebben het hoofd te buigen. Zij mogen blij zijn als men hen in het leven laat.

— Maar zij moeten u de slede met een bepaald doel hebben afgenomen, vroeg Graaf Houston, wiens belangstelling gewekt was door het uiterlijk en door de mededeeling van den jongen boer.

— Zij hadden een zeer goede reden, heer, antwoordde Arbousof op doffen toon. Zij wilden mij beletten om vlug vooruit te komen!

De beide Engelschen wisselden een snellen blik met elkander.

Toen legde de Graaf zijn hand op den breeden schouder van den jongen boer en zeide op vriendelijken toon:

— Zoudt gij ons het verhaal van uw wedervaren niet willen doen. Het lijkt ons wel belangrijk!

Arbousof wierp den vrager een blik toe, waarin het eeuwenoude wantrouwen van den Russischen moesjik duidelijk doorschemerde.

Maar aanstonds namen zijn oogen een andere uitdrukking aan.

Hij boog het hoofd en zeide op zachten toon:

— Voor u, heer, is mijn geval misschien alleen maar belangrijk — voor mij echter is het een zaak van leven of dood!

Plotseling begroef hij het gelaat in beide handen en barstte in snikken uit.

Het was een triest gezicht, het lichaam van dien krachtigen, sterken man te zien schokken, en de tranen tusschen de vingers te zien doorlekken.

Weer legde Graaf Houston hem de hand op den schouder.

Zijn stem had een warmen klank toen hij vernam:

— Deel ons mede, wat u is overkomen — wij zijn weliswaar vreemdelingen, maar ik geloof, dat wij u zullen kunnen helpen.

Arbousof liet langzaam zijn handen van zijn bleek

gelaat glijden en keek den spreker eenige oogenblikken zwijgend aan.

Toen zeide hij:

— Ik geloof dat ik u vertrouwen kan! Gij hebt mij ook het leven gered, en dus kunt gij het recht laten gelden dat ik u alles mededeel.

Hij scheen even naar zijn woorden te zoeken en vroeg toen:

— Hebt ge wel eens gehoord van den Duivel der steppen?

De beide Engelschen keken elkander verwonderd aan.

Toen antwoordde Graaf Houston:

— Neen, van hem hoorden wij nooit! Hoe is zijn naam? Wat doet hij, waarom noemt men hem zoo?

De jonge boer liet zijn blikken over de eindelooze vlakke dwalen, als scheen hij deze te ondervragen, alvorens hij antwoordde:

— Hij heet Dmitry Lushin, hij is in dienst van Wladimir Jebolofsky, den heer van Tobolsk, en hij is hem met lijf en ziel toegedaan — dat wil zeggen dat hij zijn ziel aan den duivel verkocht heeft! Gij zult toch zeker wel van den grooten heer gehoord hebben?

Graaf Houston knikte bevestigend.

— Ja, zijn naam heb ik hooren noemen, antwoordde hij toen. Maar ga niet voort, voor gij in de slede hebt plaats genomen, gij zijt nog wat zwak, gij zult daar beter bedekt zitten, en een hartige teug uit een versche flesch rum zal u goed doen.

— Waar gaat gij heen, vreemdeling?

— Naar het dichtstbijzijnde spoorwegstation, op weg naar Ischim.

— Dan kan ik aan uw vriendelijk verzoek niet voldoen, heer, hernam Arbousof op somberen toon, mijn taak roept mij juist in tegenovergestelde richting.

— O, dan wachten wij eenvoudig nog wat, hernam graaf Houston op luchtigen toon. Er is niets dat ons dwingt, om reeds vandaag te vertrekken — en misschien kunnen wij u wel helpen, als gij vervolgd wordt of men u onrecht doet! Kom, stap in!

De jonge boer scheen nog even te aarzelen, maar het uiterlijk van zijn beide redders stelde hem volkomen gerust.

Hij stapte in de slede en aanstonds stopten de beide jagers hem warm in de dekens.

Zij zochten zijn geweer en knuppel uit de sneeuw, stapten zelf in, gaven Henderson, den koetsier, een kort bevel en daarop wendde het voertuig en gleed de

slede op den matigen draf der paarden weer terug in de richting vanwaar zij gekomen waren.

Toen de jonge boer zich te goed had gedaan aan een halven beker rum, vroeg graaf Houston:

— En zeg ons nu eens, hoe is het met dien Lushin, dien gij zulk een vreeselijken bijnaam geeft.

— Niet alleen ik geef hem dien bijnaam, heer, zoo begon Arbousof weder. Al jaren is hij onder dien naam bekend in de geheele streek.

Des zomers in zijn troika, des winters in zijn slede, jaagt hij als bezeten, soms alleen, maar meestal vergezeld door zijn kozakken. Hij wordt gevreesd als een booze pest. Hij komt de pachten innen en wee den ongelukkige, die enkele roebels te weinig bijeen heeft weten te brengen! De duivel der steppe kent geen mededoogen, evenmin als zijn meester. Hij zwaait meedoogenloos de knoet, en hij schrikt er ook niet voor terug zijn revolver te gebruiken! Dan heet het dat er gewapend verzet is gepleegd — en waar zou men hier een rechtbank vinden, die den trouwen dienaar van den machtigen alleen-heerscher in deze streek zoude bestraffen.

Hij wachtte even, wreef zich met de vlakke hand over het voorhoofd, als om zijn gedachten te verzamelen, en vervolgde toen:

— In de winteravonden, als de storm of de sneeuw-jacht langs de boerenhoeven giert, hoort men soms eensklaps in de verte een gerinkel als van zilveren klokjes — dat zijn de bellen aan de tuigen van zijn drie koolzwarte paarden, en dan weet de arme boer dat daar ginds in de duisternis de duivel der steppe voorbijjaagt, en de boerinnen slaan een kruis, en smeeken den Heer dat het ongeluk ook ditmaal haar deur zal voorbijgaan.

— Wat doet hij dan? vroeg Graaf Houston, die met de grootste aandacht had geluisterd.

— Hij gaat rond om de pacht voor zijn meester, Wladimir Jebolofsky op te halen — en dat doet hij ook inderdaad en wee dengeen die zijn pacht niet ten volle betaalt. Maar hij doet nog meer! Hij sleept de dochters onzer boeren, als zij jong en schoon zijn met geweld uit haar woning, om haar naar den harem van den heer van Tobolsk te brengen. Gij kijkt mij verwonderd aan, gij vraagt of dat mogelijk is.

Ik herhaal u nogmaals, dat hier alles mogelijk is! vervolgde de jonge boer. De heer van Tobolsk vertegenwoordigt het hoogste recht in deze streek. Als er van Petrograd soms een commissie van onderzoek wordt gezonden, dan koopt hij de leden eenvoudig om, want

hij is ontzaggelijk rijk, en hij zet zijn leven voort zooals hij het gewend is!

— En verzetten de boeren zich daar niet tegen, vroeg de baron die zijn ooren niet meende te kunnen gelooven.

Nicolai haalde onmerkbaar de breede schouders op.

— Als zij zich verzetten, heer, dan worden ze eenvoudig neergeschoten door de Kozakken, die den Duivel der Steppe steeds op zijn tochten vergezellen.

— En waar zou zich die harem ergens bevinden, vroeg Graaf Houston.

— In het kasteel van Wladimir Jebolofsky!

— En is het algemeen bekend?

— De gansche streek weet het!

Graaf Houston schudde het hoofd en mompelde iets tusschen de tanden.

Toen hernam hij:

— Ga nu voort met uw verhaal, mijn vriend!

— Ik zal niet veel woorden behoeven te gebruiken, heer, hernam Nicolai op bitteren toon. Ik ben eigenaar van een kleine hoeve op ongeveer vier uren rijdens met de slede van de hoeve van Rogowitch gelegen.

Ik heb een landbouwschool bezocht, niet hier, maar in Oost Pruisen, en ik geloof dat ik een weinig beter ontwikkeld ben, dan mijn arme lotgenooten in dit land. Omstreeks een jaar geleden leerde ik de eenige dochter van Rogowitch kennen. Haar kennen en haar liefhebben was voor mij hetzelfde! Zij beminde mij eveneens en wij waanden ons de gelukkigste van alle stervelingen.

Hij scheen even in een somber gepeins te verzinken, maar spoedig hief hij het hoofd weder op en vervolgde:

— Het schijnt dat het lot het anders heeft gewild! Eergisteren verliet ik Sonja in al den glans van haar maagdelijke schoonheid. Hedenmorgen zou ik haar vroeg bezoeken. Toen ik aankwam vond ik het huis in de diepste ellende gedompeld. De bedienden kwamen slechts schoorvoetend te voorschijn, als honden die slaag hebben gehad. Iwan Rogowitch lag zwaar gewond te bed, de arme oude Marfa was juist uit een bewusteloosheid ontwaakt en Sonja was verdwenen.....

De jonge boer balde de vuisten, zoodat de nagels hem in het vleesch drongen en een rauwe zucht ontwelde aan zijn borst.

Toen vervolgde hij op doffen toon:

— Bij stukjes en beetjes kreeg ik het verhaal te hooren, het leek wel alsof ik het uit de keel moest scheuren van de doodelijk ontstelde bedienden. Den avond te voren was Dmitry Lushin verschenen, met een dertigtal zijner rakkers. Hij had de pacht geïnd bij Rogo-

witch, en daarna Sonja opgeëischt, opdat zij een bezoek zou brengen aan Wladimir Jebolofsky. Een bezoek, ha, ha. Ik weet wat dat beteekent! O die ellendeling!

De jonge boer was inderdaad vreeselijk om aan te zien.

Zijn oogen waren met bloed belooopen, de aderen van zijn voorhoofd waren gezwollen, en in zijn blik lag een uitdrukking van onbluschbare wraakzucht.

(Toen hervatte hij zijn verhaal:

— De rest is in een paar woorden te vertellen, heer. Iwan Rogowitch verzette er zich tegen, dat zijn dochter zou heengaan, men sloeg hem half de hersens in met een revolver en mijn arme lieveling werd weggevoerd, zooals men het een stuk vee doet. Misschien wordt zij over een maand — wellicht wat vroeger — wellicht wat later weder weggezonden..... maar voor mij zal zij voor altijd verloren zijn!

Arbousof zweeg.

Hij was doodelijk bleek geworden, en staarde met een woesten blik voor zich uit in de ijle verte.

De beide Engelsche heeren hadden zwijgend en met opeengeklemd lippen toegeluisterd.

Voor hen, de zonen van een vrij, democratisch land, scheen zulk een verhaal bijna ongelooflijk.

Men zou zich in de middeleeuwen verplaatst wanen of in Klein-Azië waar hier en daar dergelijke toestanden nog werden aangetroffen.

Na eenig zwijgen vroeg graaf Houston:

— En als ik het wel begrijp, hebt gij u aanstonds op weg begeven, teneinde te trachten, uw verloofde te redden uit de klauwen van dien tiran?

— Ja heer, maar ik zeide het u reeds — Kozakken namen mij mijn slede af. Zij hadden blijkbaar op den loer gelegen, op last van Lushin, en ik mag nog van geluk spreken, dat zij mij niet doodden. Ik wachtte echter, tot zij met mijn slede uit gezicht waren en daarop ondernam ik mijn langen weg te voet, totdat ik neerzank, door koude en vermoeidheid overmand.....

HOOFDSTUK V.

Raffles biedt zijn hulp aan.

De slede was inmiddels snel voortgeleden.

De schoone paarden schenen wel onvermoeibaar te zijn.

Graaf Houston had het hoofd in de handen geborgen en scheen ergens diep over na te denken.

Nu hief hij het hoofd op en vroeg:

— Veronderstel eens, dat ge uw doel werkelijk te voet had kunnen bereiken, Nicolai Arbousof, of dat ge bij toeval een boerenkar waart tegengekomen, die u naar Tobolsk had willen brengen, hoe hadt ge dan gedacht uw plan te volvoeren?

De jonge man maakte een moedeloos gebaar.

— Ik weet het niet, heer. Ik heb mijn taak op mij genomen, aangevuurd door mijn gevoel van haat- en wraakzucht, maar nu ik er kalmer over nadenk, moet ik wel bekennen, dat er bijna onoverkomelijke bezwaren bestaan.

— Som ze mij eens op?

— Ten eerste bevindt er zich een groot aantal bedienden in het kasteel van Wladimir Jebolofsky, die hun meester als slaven gehoorzamen.

Ten tweede is het nog een ouderwetsch slot door een

gracht omringd.

Ten derde weet ik daar in het geheel den weg niet, en ik zou zeker gevat zijn nog voor ik tien stappen had gedaan! Er zijn daar vreeselijke honden, als wolven zoo sterk en bloeddorstig, die iederen vreemdeling aan stukken zouden scheuren.

— Gij denkt dus dat gij het werk onmogelijk alleen zoudt kunnen doen?

— Ik moet het wel vreezen, heer!

— Wat zoudt ge er dan wel van denken, als wij u onze hulp aanboden?

Nicolai keek den vrager met groote oogen verstomd aan.

— Gij gekscheert, heer? vroeg hij aarzelend.

— Geloof toch niet, dat ik dit in zulk een ernstige zaak zou doen, vriend, antwoordde graaf Houston. Neen, ik spreek in vollen ernst. Ik bied u de hulp aan van drie krachtige mannen, goed gewapend, ondernemend, en die bovendien nog over de hulp van een viervoetigen vriend beschikken.

Met deze woorden sloeg graaf Houston een dikke deken terug, zoodat er een prachtige, sterke hond te

zien kwam, met lang zijdeachtig haar, en trouwe bruine oogen.

De schoone jachthond had zeker geslapen, en keek nu de drie mannen beurtelings knipoogend aan, zonder zich echter te verroeren.

— Maar waarom zoudt ge dat doen, heer? riep de jonge boer uit, terwijl hij den Engelschman verwonderd aanzag.

— Als gij dan een reden wilt weten — noem het dan sport! riep graaf Houston schouderophalend uit. Moet er dan steeds een reden zijn om zijn medemensch te hulp te komen?

Nicolai boog beschaamd het hoofd.

— Gij hebt gelijk, heer, zeide hij op zachten toon. Ik ben zeer ondankbaar, misschien komt het wel, omdat wij Moesjiks van nature wantrouwig van aard zijn! Maar ik mag en ik kan uw hulp niet aannemen, want gij zoudt u in groot gevaar begeven!

— En wij zouden u waarschijnlijk onze hulp niet kunnen bieden, als er geen gevaar aan verbonden was, hernam graaf Houston.

— Hoe denkt gij er over, Baron?

— Ik ben het volkomen met u eens, graaf, wij hebben een weinig ontspanning noodig, en niets schijnt mij daartoe geschikter dan een poging om dat ongelukkige jonge meisje uit de handen van dien schurkachtigen tiran te redden.

— Het doet mij genoegen, dat het uw meening is, handen der beide Engelschen of hij ze verbrijzelen overeen, dat wij al onzen tijd, onze armen, ons denkvermogen ten dienste te stellen van Nicolai Arbousof, met het doel Sonja Rogowitchka te redden voor het wellicht te laat is.

Met een spontaan gebaar greep de jonge boer de handen der beide Engelschen of hij ze verbrijzelden wilde, en riep: Gij hebt me zoeven het leven gered, en thans redt ge mij opnieuw van een langzamen dood! Ik ben van nu af aan uw slaaf en gij kunt met mij doen wat gij wilt.

— Wij vragen niets anders dan dat gij ons de hulp van uw sterke armen schenkt, zeide graaf Houston. Rijden wij nu in de goede richting?

— Ja heer. Met deze snelheid voortrijdend, kunnen wij bij het vallen van de duisternis Tobolsk bereikt hebben.

— En dan zullen wij maar aanstonds aan den slag gaan. Dit is een zaak, die groote spoed eischt!

— Maar ik moet er u nogmaals op wijzen, heer, dat gij u in groot gevaar stelt want gij behoeft er niet op

te rekenen, dat Wladimir Jebolofsky als gij hem in de wielen rijdt, ook maar in het minst acht zal slaan op de omstandigheid, dat gij Engelschen zijt! Er zijn hier reeds tallooze mannen en vrouwen verdwenen, op een geheimzinnige wijze, en het staat vast dat de heer van Tobolsk daarin de hand heeft gehad, maar niemand zou het in den zin komen, daarnaar een nader onderzoek in te stellen! En gij kunt er zeker van zijn, dat mocht ons plan mislukken, Jebolofsky geen erbarmen zal kennen en wel een middel zou weten te vinden u spoorloos te doen verdwijnen! Zijn kasteel is als het ware een groote ratteval, vol vreeselijke geheimenis.

— Gij schrikt mij in het geheel niet af, Nicolai, zeide de oudste der beide mannen glimlachend, en sta mij toe, dat ik met mijn reisgezel ons plan in onze moedertaal bespreek. Dat zal gemakkelijker gaan, dan wanneer wij ons in het Russisch moeten uitdrukken.

Hij wendde zich tot zijn reisgezel en hernam:

— Wel Charly — is dit geen voortreffelijke vingerwijzing van het lot? Wij begonnen ons hier in den laatsten tijd een weinig te vervelen — en zie daar de fortuin brengt ons hier een jongen Russischen boer op onzen weg! Ik ben hier als graaf Houston gekomen — en als John Raffles denk ik hier weg te gaan!

— Maar zou onze gastheer ons niet meer te zien krijgen?

— Waarom zou hij? Hij heeft te Tobolsk niets te maken, en bovendien kunnen wij ons vermommen!

— Maar zou Nicolai dat niet zeer verbazen!

— Misschien — maar wat doet dat er toe? Ik zou hem desnoods kunnen zeggen dat ik John Raffles ben, want dat zou weinig gevaar opleveren, als hij dit ten minste voor zich hield.

Inderdaad, het lot had den Grooten Onbekende ongeveer een week geleden naar Rusland gebracht, waar hij onder den naam van graaf Houston een uitnoodiging had aangenomen van een rijken Russischen grondbezitter, dien hij te Londen had leeren kennen.

En juist toen de beide vrienden, Raffles en Charly Brand, hem weder verlaten hadden teneinde zich naar hun land te begeven, voerde het lot den ongelukkigen boer op hun weg, en zonder zich een oogenblik te bedenken, had de Grootte Onbekende het aangegrepen, om een nieuw en waarschijnlijk zeer gevaarlijk avontuur te beleven.

Want hij ontveinsde het zich niet dat deze onderneming inderdaad vol gevaren was.

Hij kende de toestanden in deze afgelegen streken van Siberië genoeg, om er van overtuigd te zijn, dat

Nicolai Arbousof geenszins overdreef, en dat de omstandigheden welke hij zooeven geschilderd had, in dit land zeer wel mogelijk waren.

Toch aarzelde hij geen oogenblik.

Er was een gruwelijk onrecht gepleegd, en hij was voornemens het te herstellen en dengeen die het pleegde zwaar te straffen!

Na eenige oogenblikken te hebben nagedacht hernam Raffles:

— Het beste zal zijn, pas op te treden, als de duisternis gevallen is. Het is hedennacht nieuwe maan, hetgeen in ons voordeel is.

— Onze vriend had het zooeven over een harem, merkte Charly op. Zouden daar veel vrouwen zijn?

— Daarop kan ik moeilijk antwoorden, gaf Raffles te kennen. Het kunnen er twintig zijn, maar ik zie niet in, waarom het er niet evengoed tweehonderd zouden kunnen zijn. Zulke toestanden op slechts een paar dagen sporens van de brandpunten der beschaving; het klinkt bijna ongelooflijk!

— Raffles wendde zich nu weder tot den jongen boer en sprak:

— Gij kunt met een geweer omgaan, nietwaar?

— Dat zou ik meenen, heer! antwoordde Nicolai.

— Maar een revolver is u zeker ook niet vreemd?

— Ook daarvan weet ik mij te bedienen, en ook mijn trouw jachtmes heeft mij niet verlaten.

— Hebt gij misschien een klein stukje van het goed van Sonja bij u?

De jonge boer zocht even in zijn zakken, en haalde er toen een kleinen, sierlijken geborduurd zakdoek uit.

— Deze vond ik in de woonkamer van de hoeve, heer! Zij heeft dit doekje zeker laten vallen — ik schonk het haar eenige maanden geleden.

— Bewaar het zorgvuldig — het kan ons later te pas komen, zeide Raffles.

Alsof de paarden vleugelen hadden, zoo vlogen zij steeds met onverminderde vaart over de eindelooze vlakke, bestuurd door de krachtige hand van Henderson, den trouwen chauffeur van den Grooten Onbekende, die thans de rol van voerman vervulde.

Langzaam begon de zon in het Westen ter kimme te neigen.

Vlak voor de reizigers doemde in de verte een donkere massa op — dat waren de rotsen in de buurt van Tobolsk, ware bergen, waarvan er sommigen een hoogte van vijfduizend meter bereikten.

Nog altijd volgde de slede den straatweg, aangeduid door twee rijen boomen. Geen enkele maal waren de

reizigers iemand tegengekomen op dezen langen weg.

Zij hadden de Ob reeds lang achter zich gelaten, en volgden thans de steile oevers van de Tobolsk-rivier, die zich bij Samarowsk in de Ob uitstort.

Omstreeks drie uur in den middag werd een zeer klein dorp bereikt, door een zeshonderdtal landbouwers bewoond, en waar zij halt hielden om de paarden in een warmen stal even te laten uitblazen, en zelve den inwendigen mensch te versterken in een van de kleine logementen welke het vlek rijk was, en waar zij zich te goed deden aan de koeschka, de geliefkoosde vleeschsoep van de lagere klasse in Rusland.

Om half vier werd de reis hervat, toen de zonderlinge schemering begon te vallen, die om dezen tijd van het jaar en op deze noordelijke breedte nooit tot een ware duisternis overgaat.

De paarden schenen met nieuw vuur bezielde te zijn, door het voer haver dat zij gekregen hadden, en snelden in gestrekten draf over de knisterende sneeuw.

Het was zes uur, toen in de verte een rossige schemer opdoemde.

Dat waren de lichten van Tobolsk.

Henderson bracht de paarden tot staan en wendde zich op zijn zetel om.

Hij wees met zijn zweep vooruit en vroeg:

— Daarginds is de brug over de Tobolsk, Mylord. Moeten wij er over trekken?

Nicolai scheen de vraag begrepen te hebben, ofschoon hij geen Engelsch verstond. Hij schudde het hoofd en zeide:

— Niet over de brug, heer, het slot ligt op een kwartier afstand hier vandaan, bij een vrij sterke bocht van de rivier. Als ge mij zoolang de paarden laat besturen, zou ik u in een omweg tot achter het kasteel kunnen brengen, zoodat wij het nauwkeurig zouden kunnen opnemen, zonder zelf gezien te worden.

— Dat is een uitstekend idee, Nicolai, zeide Raffles. Wij vertrouwen ons volkomen aan u toe, gij kent hier den weg waarschijnlijk beter dan wij.

De jonge boer wikkeld zich nog wat dichter in zijn pels, nam naast Henderson op den bok plaats en greep de teugels. Een licht klapje met de zweep en de paarden vlogen vooruit en verlieten den grooten weg even voor een van de bruggen die over de rivier naar de Gouvernementshoofdstad Tobolsk leiden.

Blijkbaar volgde Nicolai een zijweg, maar zeker zou niemand anders dan een inboorling, die de streek zeer goed kende, hem gevonden hebben.

Het was nu bijna geheel donker, zoo donker als het in deze streek maar kon worden.

De maan zou echter niet opkomen, en dat was een gunstige omstandigheid te noemen.

Gedurende tien minuten stooft de slede voort.

Zij reed nu dicht langs een overhangende rots.

De jonge boer keerde zich naar zijn beide reisgezellen en zeide:

— Aan de andere zijde van deze rots, voor ons onzichtbaar nog, ligt het slot van den heer van Tobolsk.

Eenige minuten later had de slede, na het rotsgevaarte achter zich te hebben gelaten, een vrij dicht woud van pijnboomen bereikt.

De jonge boer bracht de paarden tot staan.

— Als ik nu verder reed, zeide hij, zou men ons misschien weder te zien krijgen vanuit het slot. Wij kunnen de slede tusschen de boomen verbergen, en desnoods de paarden zoo ver mogelijk meevoeren.

— Dat is een goed plan, zeide Raffles. Wij zullen dan de omgeving eerst eens opnemen, want ik geloof dat het nu nog te vroeg is om met eenige kans van slagen binnen te dringen.

De slede werd zoo ver mogelijk het dichte bosch in gereden, en daarop werden de paarden afgespannen, die door Henderson aan den teugel werden meegevoerd.

Voorzichtig drongen de ondernemende mannen het pijnboomenwoud nog dieper in.

Eindelijk hield Nicolai hen met een gebaar tegen.

— Het is misschien het beste als een onzer hier met de paarden achterblijft, zeide hij op zachten toon. Er zijn daar ook steeds paarden, en misschien zouden deze dieren zichzelf en ons door hun gehinnek verraden.

Raffles knikte.

— Gij hebt gelijk, zeide hij. Henderson, blij zoo lang hier, en verlaat de plek niet, zoodat wij zeker zijn u hier terug te vinden.

Henderson bond de teugels aan een boom, en bleef achter, terwijl de drie andere mannen den tocht voortzetten, vergezeld van den hond, die met den neus over de sneeuw kwispelstaartend voortliep.

De jonge boer ging aan het hoofd, totdat hij eensklaps stil hield.

De drie mannen waren nu bijna den zoom van het kleine bosch genaderd.

— Daar is het, zeide Nicolai op zachten toon, terwijl hij met gestreken arm naar een donkere massa wees, die op ongeveer een halven werst afstand tus-

schen de laatste boomen van het bosch door zichtbaar werd.

Charly en Raffles keken in de aangewezen richting.

Dat was dus het slot van dezen modernen roofridder!

Het was een uitgestrekt complex van gebouwen, omgeven door een breeden ringmuur, die op de vier hoeken met lompe uitkijktorens bekroond was, waarvan de gekartelde donions duidelijk afstaken tegen den lichtblauwen avondhemel.

Om dezen ringmuur liep een gracht, die op dit oogenblik geheel was dichtgevroren, hetgeen eveneens een gelukkige omstandigheid was, want de valbruggen waren opgehaald.

De geheele bouworde wees er op, dat het slot van zeer ouden datum moest zijn, en waarschijnlijk dateerde uit den tijd, toen de woeste horde der Tartaren meester waren over het grootste gedeelte van Rusland.

De scherpe oogen van John Raffles zochten naar een zwakke plek in dit machtige verdedigingswerk.

Toen vroeg hij op zachten toon, terwijl hij zich tot Nicolai wendde:

— Hebt gij het kasteel wel eens van dichtbij gezien?

— Dat wil zeggen — er binnen ben ik nooit geweest, heer, maar ik heb er verscheidene malen persoonlijk mijn landbouwproducten afgeleverd.

— Is die ringmuur overal even hoog?

— Neen, dat geloof ik niet — aan de van ons afgekeerde zijde bevinden zich eenige groote bressen, die er tijdens den inval van de legers van den Grooten Napoleon ingeschoten zijn, en sedert dien nooit hersteld.

— Dan zullen wij aanstonds eens zien, wat daar te bereiken is, zeide Raffles kortaf. Laat ons nu echter teruggaan, want wij moeten ons middagmaal nog nuttigen! Een mijner eerste beginselen is: dat men geen jongedames moet bevrijden met leege maag, voegde hij er in het Engelsch aan toe, terwijl hij zich tot Charly wendde.

— Ik ben het volkomen met die meening eens, antwoordde Charly lachend. De koude, ijle lucht schijnt een bijzonder opwekkenden invloed te hebben op onze spijsvertering! Maar zij zullen van het slot uit ons vuur kunnen zien!

— Dat kunnen wij wel beletten met eenige dekens!

De terugtocht werd aanvaard, en spoedig had men Henderson met de paarden weder teruggevonden.

Gezamenlijk zocht men de slede weder op, waarin zich een aantal verduurzaamde levensmiddelen bevonden.

Een van de groote sneeuwvlazen, welke Raffles had

neergelegd, zou een uitnemend wildbraad opleveren als zij werd bereid door de vaardige hand van Henderson, die niet alleen een uitstekend chauffeur maar ook

een voortreffelijk kok was, die den beroemden Vatel, den kok van Lodewijk XVIII, naar de kroon stak.

HOOFDSTUK VI.

Een nachtelijk avontuur.

Charly had eenige dekens tusschen de boomen opgehangen, zoodat het onmogelijk zou zijn, den gloed van het vuur in het slot waar te nemen.

Daarop legde hij met de hulp van Henderson een flink houtvuur aan, hetwelk niet alleen zou dienen, om er de spijzen op te bereiden, maar tevens om er zich bij te verwarmen.

Ten slotte werd de mand te voorschijn gehaald, die onder een der banken van de slede was geplaatst, en waaruit allerlei nikkelen kookgereedschappen kwamen, benevens lepels, vorken en borden.

Binnen een half uur was de maaltijd gereed, de haas aan een spit gebraden, het blik met gecondenseerde koffie geopend, en zoo konden de reizigers zich rondom het kampvuur scharen en zich te goed doen.

Zij behoefden volstrekt geen vrees te koesteren, gestoord te worden, want dit bosch lag ver van den grooten weg, en vooral om dezen tijd van het jaar, zou het zeker niemand invallen, hier een voet te zetten, die er niets te maken had.

Wel klonk nu en dan in de verte het gehuil van een wolf, die wellicht was aangelokt door den geur van het wildbraad, maar geen dezer verscheurende dieren waagde het, naderbij te komen.

Blijkbaar waren zij daartoe te weinig in aantal.

Nadat de maaltijd beëindigd was, en Henderson al de gebruikte voorwerpen had gereinigd met behulp van sneeuw, welke hij in een ketel boven het vuur te kook had gebracht, staken de mannen allen hun pijpen op, en belegden krijgsraad.

— Gij weet zeker volstrekt niet, waar zich ergens het vertrek bevindt, dat tot harem dient van de ongelukkige slachtoffer van Wladimir Jebolofsky? vroeg Raffles, terwijl hij zich tot den jongen boer wendde.

— Neen, heer, dat weet ik niet, antwoordde Nicolai. Raffles dacht een oogenblik na.

Toen viel zijn oog op den jachthond, en eensklaps scheen hem iets in te vallen.

— Welzeker! riep hij uit. Dat is de aangewezen weg!

Geef mij eens spoedig den zakdoek van Sonja hier!

Nicolai haalde het doekje te voorschijn en stak het Raffles toe.

— Met behulp van dit kleine voorwerp, vervolgde deze, zullen wij de plek wel vinden! De eenige moeilijkheid bestaat nu hierin, dat wij ongemerkt binnen komen!

Maar de jonge boer schudde het hoofd.

— Ik vrees dat niet alle gevaar geweken zal zijn, al zijn wij binnen, heer! zeide hij. Ik meen u reeds gezegd te hebben, dat de heer van Tobolsk beschikt over een groot aantal bedienden, die allen in het slot huizen, en die in wreedheid niet onderdoen voor hun meester. Zij gehoorzamen hem overigens met slavelijke onderwerpenheid; indien wij verrast worden, kan ik niet instaan voor het lot dat ons te wachten staat.

Raffles haalde de schouders op.

— Daarop zullen wij het aan laten komen, zeide hij kalm. Wij zijn met ons vieren of eigenlijk gezegd met ons vijven, want de hond kan gerust voor een volwassen persoon gelden! Hij staat zijn man, dat verzeker ik u. En als men het soms mocht wagen op ons te schieten, of ons met dolken te bedreigen, dan zal ik geen oogenblik aarzelen, van mijn revolver gebruik te maken! En ik kan u zeggen, dat mijn beide metgezellen er evenzoo over denken!

— Daarvan ben ik overtuigd, heer, maar toch... gij kunt er wel op rekenen, dat daar veertig en misschien wel zestig bedienden zullen zijn, allen goed gewapend, heer!

— Het is mogelijk, mijn vriend, maar wij hebben het element der verrassing aan onze zijde, hernam Raffles.

Hij deed een krachtige haal aan zijn pijp en vervolgde toen als terloops:

— Zeg eens — die Jebolofsky is immers zeer rijk?

— Buitengewoon rijk, heer!

— En bewaart hij dat alles in gindsche slot?

— Bijna alles! Hij is er van overtuigd, dat geen enkele inbreker en zelfs geen gewapende bende het zal!

wagen, zijn slote te naderen, dat bijna even sterk verdedigd is als een vesting! Gij komt uit het Westen, heer, en gij kent de toestanden hier zoo niet! Gij moet niet vergeten dat het hier nog juist zoo is als ten tijde van Keizerin Katherina, dat er hier middeneeuwsche toestanden heerschen en dat de lijfeigenschap hier slechts in naam is afgeschafft. De rijke groot-grondbezitters meenen, dat zij nog altijd het recht van leven en dood over de arme boeren bezitten, evenals zulks het geval was in de zeventiende en zelfs nog in het begin van de achttiende eeuw! En van hen allen is Wladimir Jebolofsky zeker wel de ergste! Hij woont hier als een roofridder op zijn burcht, voor wien allen sidderen, vele tientallen mijlen in het rond!

— Maar is hier dan in het geheel geen rechtbank, die hem om zijn misdaden kan bestraffen? vroeg Charly Brand op verbaasden toon.

Een bitter glimlachje plooide de lippen van den jongen boer.

— Te Tobolsk bevindt zich een kantongerecht, heer, maar nog nimmer is een der leden daarvan op den inval gekomen, den grooten heer te vervolgen. Vergeet niet dat zij allen van hem afhankelijk zijn en door zijn toedoen zijn aangesteld. Hij heeft zeer machtige connecties onder de grootvorsten, en het zou hem slechts een enkel woord behoeven te kosten om de geheele rechtbank, zooals zij rijlt en zeilt, weg te zenden! Zij zijn daar te Tobolsk ziende blind en hoorende doof. Het is wel eens voorgekomen, vroeger, dat de vader of de broeder van een jong meisje, dat met geweld ontvoerd was, een aanklacht indiende, maar dat verging hem dan steeds zeer slecht! Niet alleen werd zijn klacht eenvoudig terzijde gesteld, maar men wist hem op allerlei manieren het leven tot een hel te maken!

Raffles had met een somberen trek op zijn gelaat toegeluisterd.

Nu wendde hij zich tot Charly en zeide:

— Hier is een grondige reiniging noodig! Het is ongelooft dat er, op dit tijdstip onzer beschaving, nog zulke toestanden kunnen bestaan, zelfs in Siberië! Het is waar dat hier op het platte land negentig procent van de bewoners lezen noch schrijven kan, maar de opstand van deze lang onderdrukte ongelukkigigen, die zoo langen tijd in de duisternis der onwetendheid hebben geleefd, zal er des te vreeselijker zijn.

— Ja, het doet pijn, deze onderdrukking en deze onwetendheid te zien, antwoordde Charly, vooral als men bedenkt, dat dit reusachtige land, met zijn driehonderdvijftig millioen inwoners, geheel Europa had

kunnen overheerschen, als er minder bederf onder de hoogere standen en wat meer kennis onder de volksklasse had bestaan!

Het vuur begon uit te gaan.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Het is nu kwart over tien, zeide hij. Mij dunkt dat wij nu maar moesten vertrekken, want de bewoners zullen zich wel niet zoo laat ter ruste begeven in deze afgelegen streek.

— Ik geloof om tien uur, heer, zeide Nicolai.

— Op weg dan! zeide Raffles kortaf.

Bij het flikkerende licht van het uitgaande vuur werd alles weder in de slede gepakt.

De paarden, die door Henderson gevoerd waren uit de medegevoerde haverzakken, werden weder wat verder het bosch in gebracht, daar met een dikke deken bedekt en stevig vastgebonden, zoodat zij niet zouden kunnen losbreken.

Alle vier mannen hadden zich overtuigd, dat zij goed gewapend waren en ruimschoots van patronen voorzien.

Henderson droeg bovendien een zeer lang en sterk touw, hetwelk hij, wel eenigszins tot verbazing van Nicolai Arbousof, uit een bergplaats van de slede had te voorschijn gehaald en dat aan het einde van een sterken haak voorzien was.

Aldus uitgerust bereikten de vier mannen den zoom van het bosch.

Zij moesten nu een vlakte oversteken, waarschijnlijk een zeer grooten akker, die hier en daar met lange rijen laag struikgewas was beplant.

In het slot scheen echter alles ter ruste te zijn, want slechts hier en daar was een vage lichtschemering zichtbaar, misschien van een kaarslantaarn op een der binnenplaatsen.

De overtocht moest echter in ieder geval gewaagd worden, al zouden de vier donkere figuren scherp afsteken tegen de smettelooze sneeuw.

— Wij zullen gindsche haag volgen, zeide Raffles, terwijl hij op een der rijen struikgewas wees, die zich tot bijna aan de slotgracht uitstrekte.

De vier mannen lieten nu het bosch achter zich, en slopen naar de heg.

Zij volgden deze in gebukte houding, bijna een kwartier lang.

Eindelijk hield de heg op, maar nu bevonden zij zich ook op slechts een vijftigtal meters van het slot, hetwelk thans dreigend voor hen oprees.

Onder alle andere omstandigheden zou Raffles zeker in bewondering hebben stilgestaan voor dit ge-

wrocht van middeleeuwschen vestingbouw, zeker een der oudste in deze streek des lands. Maar thans dacht hij aan geheel andere dingen.

De mannen slopen voorzichtig om de voorzijde van het slot heen, voorbij de geweldige ophaalbrug die zich daar bevond en die zeker reeds lang was opgetrokken.

Van de zware poort was dus niets te zien, maar het kwam hun voor, alsof er licht schemerde boven in een der reusachtige hoektorens aan de voorzijde van het slot.

Raffles sprak den hond zachtjes toe, die blijkbaar zeer zenuwachtig was en daarop werd de tocht snel voortgezet.

De bevroren slotgracht volgend, die ongeveer acht meter breed was, bereikten de vier mannen ten slotte den zijmuur, die van het bosch was afgekeerd.

Nicolai Arbousof had het bij het rechte eind gehad — hier gaapte een tamelijk groote bres in den ringmuur!

Het kleine groepje maakte halt.

Raffles haalde den zakdoek te voorschijn en liet er den jachthond aan ruiken.

Het schrandere dier kwispelstaartte en scheen aandachtig te begrijpen wat men van hem verlangde.

Raffles boog zich voorover en wierp een blik in de slotgracht.

Het was duidelijk dat er meestal niet veel water in placht te staan en het zou tamelijk bezwaarlijk zijn de vrij steile oevers af te dalen en aan den anderen kant weder te beklauteren.

Toch moest het ondernomen worden, want dit was zeker het eenige punt waar de zes meter hooge ringmuur beklommen kon worden.

— Ga jij het eerst, Henderson, beval Raffles op fluisterenden toon. Wij zullen je volgen.

Henderson begon voorzichtig de schuine helling af te dalen.

Zoo bereikte hij den bodem van de gracht, waarin het water slechts een enkele hard bevroren massa vormde, en begon toen tegen de andere zijde op te klimmen, juist op het punt waar zich de bres in den muur bevond.

Spoedig bevonden de anderen zich bij hem en niet zonder bewondering had Nicolai Arbousof de vlugheid en de kracht gadeslagen van deze Engelsche edellieden.....

Zij bevonden zich nu op een zeer smalle strook grond, waar de voet slechts nauwelijks houvast vond, want des zomers, in normale omstandigheden, stond het water van de gracht tot vlak bij den ringmuur,

Maar ook deze omstandigheid scheen voor de drie Engelschen volstrekt geen bezwaar op te leveren.

Zonder dat er een woord was gewisseld, zag Nicolai, dat een reus, die Henderson genoemd was, zich schrap zette tegen den muur, en dat „Baron Dubney” vlug als een aap op zijn schouders klom, die zelfs niet bewogen onder dezen last.

Maar zijn verbazing nam nog aanzienlijk toe, toen hij moest bemerken, dat „Graaf Houston” vlug als een circus-clown en nadat hij gezien had dat zijn metgezel de bres nog niet met zijn handen kon bereiken, op zijn beurt tegen de Herculesgestalte van zijn dienaar opklauterde en daarna op de schouders van zijn jachtgezel, vanwaar het hem zeer gemakkelijk viel door de bres te klimmen.

Alvorens hij dit echter deed, wierp hij een onderzoekenden blik om zich heen.

Alles scheen veilig te zijn, want het volgende oogenblik was hij in het bresgat gesprongen.

Hij liet het touw neer en de jonge boer, die dadelijk het doel begreep, vatte het beet en gebruikte het als steun, om op zijn beurt, de twee lichamen van zijn zonderlinge helpers als ladder gebruikend, in de bres te klauteren.

Zij beiden trokken Charly naar zich toe en daarop werd het touw om het lichaam van den hond bevestigd.

Het moeilijkst ging het met Henderson, die het laatst was achtergebleven. Ook hij bevestigde het touw onder zijn oksels, en terwijl de drie anderen uit alle macht trokken, maakte hij gebruik van alle uitstekende steenen, om zich naar boven te werken.

Eindelijk zaten allen boven op den muur, die daar bijna twee meter dik was.

Charly wierp een nieuwsgierigen blik aan de andere zijde naar beneden.

Hij zag een donkere binnenplaats, aan alle zijden omgeven door sombere gebouwen.

Aan de overzijde, juist tegenover de bres, meende hij het metaal van een deurbeslag te zien glansen.

De hond werd het eerst aan een touw naar beneden gelaten, hetwelk vervolgens met den ijzeren haak stevig in de steenen werd bevestigd.

Een voor een lieten de mannen zich zakken en enkele minuten later stonden zij naast elkander op de duistere binnenplaats.

HOOFDSTUK VII.

In het hol van den Leeuw.

De hond had echter niet op hen gewacht, maar was regelrecht naar de deur gelopen, waarvan Charly zooveel het beslag had zien glinsteren en stond daar nu kwispelstaartend en telkens met zijn schrandere oogen naar zijn meester omziend, stil.

— Daar moeten wij heen, zeide Raffles zachtjes op fluisterenden toon. De hond wijst ons den weg.

— Maar die deur zal wel stevig gesloten zijn, heer! merkte Nicolai op.

— Dat heeft niets te beteekenen, mijn vriend, zeide Raffles glimlachend. Ik weet wel een middel om haar te openen, ik ben in mijn vrijen tijd een weinig goochelaar, moet ge weten.

De jonge boer keek Raffles verwonderd aan, maar hij zeide niets.

Het werd hem echter langzamerhand duidelijk, dat deze Engelsche edelman volstrekt niet overeenkwam met de edellieden van zijn eigen land.

Zoo stil mogelijk loopend, staken de vier mannen de binnenplaats over, tot zij stil hielden voor een zware met ijzer beslagen deur.

— Hier moeten wij in, zeide Raffles zachtjes.

Hij bewoog even de klink van de deur, maar er was geen beweging in te krijgen — ze was blijkbaar gesloten.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, haalde „Graaf Houston” eenige instrumenten uit zijn zak, en begon, tot groote verbazing van Nicolai Arbousof, het slot van de deur te bewerken.

En blijkbaar met succes, want er waren nog geen tien minuten verlopen of hij kon de deur zachtjes opduwen.

Charly kon nog juist op het laatste oogenblik den hond vastgrijpen, die reeds naar binnen wou snellen.

Hij haalde een riem te voorschijn en bevestigde dien aan den halsband van den hond.

Nicolai had de hand op het hart gedrukt, dat woest klopte.

Misschien zou hij het volgende oogenblik reeds tegenover zijn bruid staan!

Zijn stem had een heeschen klank, toen hij zachtjes fluisterde:

— Zouden wij op den goeden weg zijn, heer?

— Daar kunt ge van verzekerd zijn — mijn hond vergist zich niet, antwoordde Raffles. En nu moogt ge niet meer spreken, want misschien hebben toch niet allen zich ter ruste begeven!

Het was hier zoo stikdonker, dat het niet mogelijk was, iets van de omringende voorwerpen te onderscheiden, ja, zelfs konden de mannen elkanders gelaat nauwelijks zien.

Het was noodzakelijk dat er licht gemaakt werd.

Raffles duwde de deur zoover dicht, dat men van de binnenplaats uit niets verdachts zou kunnen zien en ontstak toen zijn zaklantaarn, die dadelijk een helder licht verspreidde.

En bij dit licht zagen de vier ondernemende mannen dat zij zich in een gewelfde gang bevonden, grijs bepleisterd, en waarvan de vloer bestond uit groote marmeren platen, beurtelings zwart en wit.

Deze gang scheen over een geruime lengte onafgebroken voort te loopen, want het einde er van was niet te zien.

— Vooruit! beval Raffles kortaf.

Allen trokken hun revolver en nu behoefden zij niets anders te doen, dan den hond te volgen, die met den kop naar den grond gebogen, Charly met zich voorttrok.

Het duurde bijna volle acht minuten alvorens zij de gang ten einde waren geloopten.

Wel waren zij in dien tijd eenige deuren gepasseerd, maar de hond had hier geen oogenblik stil gestaan, maar was recht doorgeloopten.

Reeds vreesde Raffles, dat het dier zich wellicht vergist had, maar eensklap maakte de gang een scherpe bocht en stonden de vier mannen aan den voet van een breede steenen trap.

De hond aarzeldde geen oogenblik, maar snelde de trap op en Charly had moeite hem in bedwang te houden.

De trap bleek uit te loopen op een tweede, zeer breede gang, die met donker eikenhout, door den tijd bijna geheel zwart geworden, besloten was.

Hier en daar waren tegen de gewitte muren boven

dit beschot groote wapenrekken opgehangen, nu en dan afgewisseld met een wandtapijt, en in de twee hoeken bij de trap stond een prachtig bewerkte wapenrusting, die in de gepantserde vuist een zware lans vastgeklemd hield.

De vloer van deze gang was bedekt met een dikken Smyrna looper, waarin de voeten als het ware wegzonken.

En steeds bleef de hond Charly voorttrekken.

Maar eenmaal bij een dwarsgang gekomen, stond hij eensklaps stil, met een dreigende uitdrukking in zijn oogen.

Raffles begreep aanstonds dat er gevaar dreigde.

Hij legde zijn vinger op de lippen en stak voorzichtig zijn hoofd om den hoek van de dwarsgang.

Deze gang was even breed als die welke zij tot dusverre gevolgd hadden, maar nauwelijks vier meter diep.

Zij liep uit op twee zeer hooge, eikenhouten deuren, waarheen drie of vier treden voerden.

Op een dezer treden zat een man te slapen.

Hij leunde met het hoofd tegen den muur en zijn open mond en gesloten oogen, benevens zijn zacht getronk toonden duidelijk aan, dat hij zich in het land der droomen bevond.

Hij droeg een zonderling, zeer oud Aziatisch krijgsgewaad, dat wil zeggen een pantserjak, dat hem tot boven de knieën reikte en dat met een geelgederen riem van bijna een handbreedte om zijn middel sloot, fraai bewerkte dij- en scheenstukken en een soort van helm van gebrand staal, waarboven een lange reigerveer opstak.

Naast hem rustte een zeer lange lans tegen den muur en aan zijn zijde hing een Yatagan, een kort, krom zwaard met zeer breede kling en zonder schede.

Raffles had dit alles in een oogwenk gezien en trok zijn hoofd snel weder terug.

Toen gaf hij Henderson een wenk, opdat deze op zijn beurt den toestand zou opnemen.

Toen de reus het hoofd weder terugtrok en Raffles een vragenden blik toewierp, maakte deze een veelbetekenend gebaar, hetwelk Henderson onmiddellijk scheen te begrijpen.

Zij traden vastberaden de gang binnen; Raffles haalde een grooten doek te voorschijn en het volgende oogenblik stonden zij voor den waker.

Juist sloeg deze de oogen op.

Hij wreef ze even uit, als had hij een spookverschijning gezien, of als meende hij nog te droomen, maar voor hij zich rekenschap kon geven van de wer-

kelijkheid, had Henderson zich op hem geworpen en hem bij de keel gegrepen, terwijl Raffles hem in een oogwenk den doek voor den mond bond.

De bewaker trachtte naar zijn zwaard te grijpen, maar daartoe had hij geen gelegenheid.

Henderson, met reuzenkrachten begaafd, greep zijn beide handen in de zijne, waaruit hij ze onmogelijk meer kon bevrijden, en Raffles bond 's mans polsen vlug en handig bijeen.

Dit alles had nauwelijks eenige seconden geduurd en het had zoo weinig geraas gemaakt, dat alleen Charly en Nicolai, die niet begrepen hadden wat er gaande was, er iets van hadden gehoord.

Zij traden te voorschijn en het gelaat van den jongen boer vertoonde iets van schrik en schuwe bewondering, toen hij zag met hoe groote bekwaamheid en snelheid de twee Engelschen, die het toeval op zijn weg had gevoerd, een der slaven van zijn doodsvijand onschadelijk hadden gemaakt.

De beenen van den wachter werden nu ook gebonden en daarna werd hij op den rug op den gangvloer neergelegd, niet bij machte om zich te verroeren, maar met een blik vol haat.

De hond was intusschen het trapje opgesprongen en trachtte aan de deur te krabbelen, zoodat Charly alle moeite had hem te weerhouden.

Er viel niet aan te twifelen — de mannen bevonden zich op den drempel van den harem.

Raffles beklom de paar treden en trachtte de deur te openen.

Zij was echter op slot.

Hij daalde de treden weder af, ging naar den bewaker, beschouwde hem wat nauwkeuriger en had spoedig gevonden wat hij zocht — den sleutel van de deur hing hem aan een ijzeren ketting om den hals!

Raffles maakte het kostbare voorwerp los, stak het in het slot en opende voorzichtig de deur, terwijl zijn drie metgezellen hem op den voet volgden.

Een oogenblik stonden zij verbaasd stil, onwillekeurig getroffen door de wonderbaarlijke schoonheid hetwelk zich aan hun voordeed.

Zij stonden op den drempel van een onmetelijke zaal, waarvan de hooge, gewelfde zoldering zich in de schemering verloor.

Er hing een soort van zachte blauwachtige schemering in deze zaal, die veroorzaakt werd door een twintigtal olielampen, die door blauwe kristallen bollen waren omgeven, en aan koperen kettingen van de zoldering afhingen.

De wanden van deze zaal waren deels beschilderd met voorstellingen uit de Grieksche Godenleer, deels behangen met de schoonste wandtapijten welke Raffles ooit had gezien.

Op den vloer lagen tapijten uit Smyrna en Perzië, door een meesterhand geweven en die hier en daar bedekt waren met vellen van tijgers en beren.

Bij elk van deze vellen stond een breed rustbed, bedekt met Turksche shawls en met zijde overtrokken kussens.

Ook zag men er vele ebbenhouten tafeltjes, uit Arabië aangevoerd, en daarnevens nargilehs, de geliefde waterpijpen der Oostersche volken.

De zaal was zóó groot, dat zij hier en daar met prachtig bewerkte pilaren gesteund moest worden.

In den schemerigen achtergrond klaterde met zacht geruisch een kleine fontein, die in een marmeren bekken neerviel, wit met rose dooraderd.

Toen hun oogen genoegzaam gewend waren aan deze eigenaardige blauwe schemering, zagen de vier mannen op sommige rustbanken vage, witte gedaanten.

Er viel niet aan te twijfelen, zij bevonden zich hier in de gevangenis, de schoone gouden kooi van de slachtoffers van Wladimir Jebolofsky!

Het gelaat van Nicolai was bleeker dan een doek geworden.

Zijn oogen trachtten de halve duisternis te doorboren en Raffles had groote moeite hem te weerhouden.

Toen traden de vier mannen, op de teenen loopend, den harem binnen.

De hond aarzelde geen oogenblik, maar voerde hen dwars door de onmetelijke zaal heen, terwijl hij recht op zijn doel scheen af te gaan.

Eindelijk stond hij stil voor een rustbank, waarop een jonge vrouw onbewegelijk lag uitgestrekt.

Zij droeg het eenvoudig gewaad eener Russische boerendochter.

Op de nadering van den hond hief zij met een ruk het hoofd op — zij scheen dus niet geslapen te hebben.

Het licht van een lamp, die aan een der kolommen hing, bescheen het gelaat van een bevallig jong meisje — een doodsbleek gelaat, waarin de groote blauwe oogen een namelooze uitdrukking van ontzetting hadden.

Nicolai had moeite een kreet te weerhouden — dat jonge meisje was Sonja Rogowitch!

Gehoorgevend aan een aandrang, die sterker was dan zijn voorzichtigheid, snelde hij op haar toe en het

volgende oogenblik lagen de beide geliefden in elkaanders armen!

Maar dit alles was helaas niet onopgemerkt gebleven, want onwillekeurig had Sonja een lichten kreet van vreugde geslaakt.

Hier en daar kwam beweging in de slapende gedaanten — hier en daar werd een hoofd opgeheven en staarde met verschrikte oogen vorschend naar de kleine groep in het midden van de groote zaal.

Onder de vrouwen die zich daar bevonden, was zeker ook een soort van bewaakster, want plotseling klonk er een doordringende kreet om hulp, waarvan de bedoeling maar al te duidelijk was.

Verschrikt wendden de bevrijders van het jonge meisje zich naar de plek waar de kreet was geslaakt, maar zij kwamen reeds te laat, want nu ging er een algemeen gegil onder de vrouwen op, die blijkbaar volstrekt niet begrepen wat er gaande was.

— Komt mede, riep Raffles uit, wij hebben geen oogenblik meer te verliezen! Deze arme schepsels zullen door hun geschreeuw het geheele kasteel in rep en roer brengen!

De naaste toekomst zou bewijzen, dat Raffles maar al te goed gezien had.

De vier mannen namen het jonge meisje, dat snel een paar doeken had omgeworpen, in hun midden en snelden weder naar den uitgang.

Zij ijlden voorbij den machtelloozen bewaker, die vruchteloos pogingen deed om zich van zijn banden te bevrijden en ijlden de gang weder in die naar de steenen trap voerde.

Maar zij waren haar nog niet halfweg ten einde, of vlak voor hen vloog een paar deuren open, waaruit een dertigtal tot de tanden gewapende bedienden te voorschijn trad, die hen den weg met opgeheven revolvers versperde.

— Keert om! Ik zal den aftocht trachten te dekken, riep Raffles met stentorstem.

Het kleine troepje maakte rechtomkeert, maar nauwelijks was dit gedaan, of de vluchtelingen zagen zich geplaatst tegenover een nog grootere gewapende afdeling die hun den weg afsneed.

Beide troepenafdeelingen — want zoo kon men het in waarheid wel noemen, waren niet alleen met revolvers, maar ook met ontbloote zwaarden en een soort van lans gewapend.

In een oogenwenk zag Raffles, dat het nutteloos zou zijn tegenstand te bieden tegenover dezen zwaar gewapenden troep, die in het geheel bijna honderd koppen

telde en die blijkbaar dag en nacht ter beschikking stond van den eigenaar van dit kasteel.

Minstens zestig revolvers waren op hen gericht, en bij het eerste schot dat zij zelf zouden lossen, zou er ongetwijfeld een salvo kraken, dat hun allen het leven zou kosten.

Maar toen viel het Raffles in, dat de beide vijandelijke afdeelingen juist tegenover elkander stonden, en dat zij wellicht zouden aarzelen te schieten, uit vrees hun makkers te raken.

Het was wel een geringe kans, maar zij moest gewaagd worden.

Hij wisselde snel in het Engelsch eenige woorden met Charly, en het volgende oogenblik stormde het kleine groepje vooruit, terwijl de revolvers hun stem lieten hooren!

Vier of vijf tegenstanders stortten gewond ter aarde.

Er ging een gebrul van woede op onder de bedienden, die verrast waren door dezen onverhoedschen overval.

Maar het volgende oogenblik hadden zij zich hersteld,

en toen de vier mannen zich met geweld een doortocht door hun gelederen trachtten te banen, zagen zij zich omsingeld en spoedig, ondanks hun heftigen tegenstand, overmeesterd.

Weliswaar takelde de reus Henderson er een half dozijn op een vreeselijke wijze af, alleen met behulp van zijn vuisten, die hij als smidshamers op hun koppen deed neerdalen, maar zelfs hij moest tegen de overmacht het onderspit delven.

Als hij er twee van zich had afgeworpen, dan sprongen er hem drie anderen op het lijf, en tenslotte moest Henderson zich gewonnen geven, na een groot aantal zijner vijanden als jonge hondjes door de gang te hebben laten vliegen.

Dit alles had plaats gehad onder een heidensch geschreeuw, een woest getier, dat het gansche slof moest hebben gewekt.

De gevangenen werden met touwen geboeid, en vervolgens trok de geheele optocht met het ongelukkige vijftal in hun midden door de gang naar een nog onbekende bestemming.

HOOFDSTUK VIII.

De rechtbank van den heer Tobolks.

Met de punten van de lanssen tusschen de schoulers, werden de gevangenen gedwongen hun weg voort te zetten, terwijl een der bedienden, als Kozak gekleed, en die als aanvoerder scheen te fungeeren, voorop liep.

Zoo toog de zonderlinge optocht door een aantal gangen tot de aanvoerder stil hield voor een breede ebbenhouten met koperwerk versierde deur.

Hij klopte er driemaal op met het gevest van zijn kromme sabel die hij ontbloot in de handen had gedragen en na eenig talmen werd de deur geopend door een reusachtigen Circassiër, die een blinkend borstkurak droeg, en die eveneens gewapend was met kromzwaard, dolk en lans.

Hij staarde de soldaten verbaasd aan, liet toen den blik van zijn kleine donkere oogen op het groepje Weststerlingen rusten, en vroeg toen:

— Wat wenscht gij?

— Wij willen den grooten heer eenige gevangenen brengen, vreemde indringers, die het gewaagd hebben bij nacht den voet in dit paleis te zetten! Erger nog

— zij hebben de onbeschaamdheid gehad binnen te dringen in de verblijfplaats der vrouwen!

De Circassiër wierp met een dreigend gebaar zijn lans omhoog.

— Dan zal hun lot wel bezegeld zijn! riep hij op somberen toon. Ik zal den grooten heer gaan verwittigen van uw komst!

Hij verwijderde zich, en nog geruimen tijd klonken zijn dreunende passen en het metaalachtige geluid dat de platen van zijn harnas onder het gaan maakte.

Het duurde ongeveer tien minuten voor hij terugkeerde.

Om zijn lippen zweefde een wreede glimlach.

— De Groote Heer, die zich juist ter ruste wilde begeven, wil de gevangenen aanstonds vonnissen! riep hij uit. Volg mij naar de rechtzaal.

Hij wierp de deuren wijd open en de soldaten duwden hunne gevangenen een groote holle zaal binnen, die slechts verlicht was door een enkele olielamp, die in een prachtige Arabische lantaarn brandde.

Zwijgend trok de stoet door wel vijf, zes zalen, allen even spaarzaam verlicht, of bijna geheel in duisternis gehuld, en waar slechts een schemerachtig schijnsel door de hooge ramen binnendrong, veroorzaakt door den weerschijn door de sneeuw daarbuiten.

Eindelijk, na een tocht die vele minuten geduurd had, hield de optocht opnieuw voor een gesloten deur stil, welke pas weder geopend werd, nadat de aanvoerder er met het gevest van zijn sabel tegen geklopt had.

Bijna aanstonds werd de deur geopend, en nu zagen de gevangenen in een groote, schitterend verlichte zaal, die aan het einde een soort verhooging had, waar in het midden iets geplaatst was, hetwelk geleek op een soort van troon en tevens een praalbed.

Daarop uitgestrekt, op zijn ellebogen leunend, met de hand onder het hoofd, lag een man, gekleed in het costuum der Russische Bojaren.

Het was vervaardigd van groen fluweel, afgezet met hermelijn bont, nauw sluitend om het middel, en met een grooten, met gouddraad gestikten kraag.

De korte pofbroek verdween in hooge, glimmend verlakte laarzen.

Het volle licht viel op zijn gelaat, en Raffles maakte bij zichzelf de opmerking:

— Zoo veel dierlijke, koelbloedige wreedheid, zulke lage hartstochten met zulk duidelijke letters, heb ik nog nooit op een menschelijk gelaat geschreven gezien.

De heer van Tobolsk was blijkbaar van Oostersche afstamming, hetgeen uit de vorming van zijn schedel en van zijn gelaat bleek.

Hij had ver vooruitspringende jukbeenderen, een stompen, breeden neus, een laag voorhoofd, en kleine, schuin geplaatste oogen, die half schuil gingen onder de dichte wenkbrauwen.

Als hij den mond opende liet hij duidelijk zijn groote gele tanden zien, die Raffles herinnerden aan de tanden van een paard.

Wladimir Jebolofsky was niet alleen leelijk — hij was afzichtelijk door de geheele uitdrukking van het gelaat.

Onbewegelijk, zonder zelfs met de oogen te knippen, monsterde hij het groepje Westerlingen, die vlak voor het praalbed was gebracht, stevig vastgebonden door de Kozakken, ofschoon Henderson reeds eenige malen in een met stevige vloeken doorspekt Engelsch nadrukkelijk in overweging had gegeven zijn armen los te laten, indien het hun later niet wilde berouwen.

Nu liet de heer van Tobolsk langzaam zijn giftige

blikken van den een naar den ander dwalen, totdat zij tenslotte gevestigd bleven op het gelaat van Raffles, dien hij zeker aanstonds als bij instinct herkende, als de aanvoerder van het kleine troepje, dat het gewaagd had, in zijn slot in te breken.

En nu begon hij, met een wonderlijk kinderachtig stemgeluid, hetwelk zonderling afstak bij zijn wreed-aardige tegenstelling, welke men ook bij mannen als Nero, Hendrik de Vierde en Attila heeft opgemerkt:

— Gij zijt een vreemdeling!

— Dat ben ik! antwoordde Raffles.

— Uw naam?

— Graaf Houston!

— Een Engelschman dus? vervolgde Jebolofsky, zich thans van de Engelsche taal bedienend.

— Ja, ik ben een onderdaan van het Britsche Rijk!

— Gij zegt dat met zooveel nadruk, dat ik wel kan zien, dat gij aan deze omstandigheid het recht meent te mogen ontleenen in mijn district te mogen doen wat u behaagt! riep de Groote Heer op spottenden toon en met een kort schel lachje, dat zijn groote gele tanden ontblootte.

Hij richtte zich iets vander op, en hernam toen, terwijl zijn wenkbrauwen zich dreigend samentrokken:

— Laat ik u maar aanstonds zeggen, dat het mij volstrekt niet raakt, wie of wat gij zijt! Gij zijt hier op mijn gebied, dat wil zeggen in een streek, waar mijn geslacht sedert onheugelijke tijden zelf recht spreekt over misdadigers, zonder zich tot de justitie te wenden!

Hij zweeg even als om den indruk van zijn woorden na te gaan.

Toen Raffles echter hooghartig bleef zwijgen, vervolgde hij:

— Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat gij u aan een zwaar misdrijf hebt schuldig gemaakt! Gij zijt bij nacht in mijn slot doorgedrongen — ik verneem zelfs, dat gij eenige mijner mannen hebt neergeschoten, die mij trouw plegen te dienen, en dat gij het hebt durven wagen, in mijn bijzondere vertrekken door te dringen, waar ik alleen den voet mag zetten!

Hij vestigde nu zijn blik op Sonja, die doodsbleek was en zich nauwelijks op de been kon houden en zeide:

— Ik meen de reden van dit optreden wel te kunnen begrijpen! Gij hebt u willen opwerpen als strijders voor dit lieve duifje, is het niet zoo?

— Wij hebben inderdaad Sonja Rogowitch aan uw klauwen willen ontrukken, zeide Raffles kalm. Gij zijt een nietswaardige schurk en als ik mijn armen op

dit oogenblik kon bevrijden, dan zoudt gij zeker geen seconde meer leven!

Met een woesten ruk was Wladimir Jebolofsky overeind.

Hij keek Raffles met een blik van woesten haat aan, en kwam toen langzaam met gebalde vuisten de drie treden af, die van de verhooging naar den zaalvloer leidden.

Heel langzaam schreed hij, dwars door de twee rijen soldaten heen op Raffles toe, die hem kalm afwachtte.

Vlak voor den Grooten Onbekende bleef hij staan.

[Toen kwam het sissend over zijn lippen:

— Gij durft heel wat zeggen, vreemdeling! Want inderdaad gij moet hier wel vreemd zijn! Hebt gij wel eens gehoord van dit slot? Weet gij wie ik ben?

Raffles knikte bevestigend, zonder een oogenblik zijn groot grijze oogen voor Jebolofsky neer te slaan.

— Ik weet alles omtrent u — gij zijt de pest van deze streek, erger dan de cholera, erger dan hongersnood of mislukking van den oogst! Gij vereenigt alle plagen in u en de duivel moet wel in een zeer slecht humeur zijn geweest, toen hij u het aanschijn deed geven!

Jebolofsky slaakte een doffen kreet van woede.

Een oogenblik scheen het alsof hij zich op den stoutmoedigen Engelschman wilde werpen.

Zijn rechterhand omklemde de ivoren greep van een korten dolk in een zilveren schede, die in zijn lederen gordel stak, en trok het wapen voor de helft uit zijn omhulsel.

Hij scheen zich echter met de uiterste krachtsinspanning te beheerschen en hernam op schamperen toon:

— Gij denkt zeker, dat ik niet tegen u durf optreden, omdat gij een Engelschman bent, zeide hij. Spoedig zult gij het tegendeel bemerken. Gij zult verdwijnen alsof gij nooit hadt bestaan — gij en uw drie metgezellen, en geen haan zal er naar kraaien! Het lieve duifje echter zal blijven leven, om mij tot vreugde te zijn! Ik wil u echter niet naar de hel zenden, alvorens gij er getuige van zijt geweest hoe ik dit schoone meisje tot de mijne heb gemaakt!

Raffles verbleekte tot in zijn lippen.

Charly zag hem van ter zijde aan en bemerkte dat zijn oogen een metaalachtigen glans hadden gekregen.

Als zijn trouwe metgezel op dit oogenblik de vrije beschikking had gehad over zijn handen, dan zou Jebolofsky reeds niet meer leven!

Sonja had een zachten kreet geslaakt als van een gewond hert.

Ieder oogenblik dreigde zij neder te storten.

— Maak haar touwen los, Jafid, gelastte Jebolofsky op zoetsappigen toon den Tartaar, die het bevel voerde over zijn gewapende lijfwacht. Het zou jammer zijn als zij die teedere armen striemden, die mij aanstonds met zooveel liefde zullen omvangen! Want, nietwaar mijn liefste, gij zult mij immers liefhebben? zoo vervolgde hij, terwijl hij op het jonge meisje toetrad, dat als door een slang gestoken achteruit deinsde.

Henderson liet een gebrul van woede hooren.

Het gelaat van den braven kerel was vreeselijk om aan te zien — het bloed was hem naar het hoofd gestegen en zijn oogen dreigden uit de kassen te puilen.

Hij deed een bovenmenselijke poging om de touwen te verbreken, die hem bonden — maar zij waren te sterk.

Wel kraakten zij, maar breken deden zij niet!

— Laat dat, Henderson, zeide Raffles op zachten toon. Het dient tot niets thans wederstand te bieden.

Intusschen had Jafid de touwen losgemaakt, die het jonge meisje bonden.

Jebolofsky greep haar beide handen en trachtte haar met zachten drang tot zich te trekken.

Het arme meisje worstelde echter zoo heftig tegen, dat hij haar moest loslaten.

Het arme kind wierp zich aan de borst van Nicolai, in wiens oogen tranen van machteloze woede stonden, alsof deze haar nog zou kunnen beschermen.

De oogen van den Grooten Heer schitterden onheilspellend.

— Gij wilt niet, mijn duifje? Welnu, wij zullen eens zien, hoe lang ge bij uw weigering blijft volharden!

Hij wendde zich weder tot den Tartaar en beval op korten toon, ditmaal weder in het Russisch:

— Breng haar naar mijn eigen vertrek en laat haar daar aan haar lot over. Binnen enkele uren zal zij wel tot andere gedachten gekomen zijn en anders weet gij welk middel gij moet toepassen om haar mij ter wille te doen zijn!

De Tartaar, geholpen door twee zijner manschappen, grepen het meisje vast en sleurden haar ondanks haar geweeklaag en haar tegenstand naar een deur, die zich in een der zijwanden bevond.

Een hunner stootte deze deur open, waardoor een gedeelte van een met uitbundige Oostersche weelde gemeubeld vertrek te zien kwam.

Het meisje werd nu ruw naar binnen geduwd — de deur viel achter haar dicht — de sleutel werd in het slot omgedraaid.

Gedurende al dien tijd had Jebolofsky geen oog van het gelaat van Raffles afgewend.

Toen zeide hij:

— De eerste uren is zij veilig! Zij kan zich in dien tijd bedenken. Weigert zij naar mij te hooren, dan weet ik een middel om haar tot andere gedachten te

brengen! In afwachting daarvan zal men u een verblijfplaats aanwijzen, waar gij kunt nadenken over uw onvoorzichtigheid en u op de eeuwigheid kunt voorbereiden! Voert hen weg naar de onderste gewelven van mijn kasteel!

HOOFDSTUK IX.

De kaarslantaarn.

Het bevel werd aanstonds opgevolgd.

De gevangenen werden door wel twintig krachtige handen ruw aangegrepen en weggesleurd.

De waarheid gebiedt te erkennen, dat er van die twintig minstens de helft benoodigd was om Henderson in bedwang te houden, zoo geboeid als hij was!

Zij werden door eenige zalen teruggevoerd, een paar gangen doorgeleid, twee trappen afgebracht en vervolgens, nadat zij nogmaals een nauwe donkere gang waren doorgestaan, die uitkwam op een lage gewelfde deur, in een donkere kelderruimte geworpen.

Terwijl de soldaten buiten op wacht bleven, trad de Tartaar, die een groote kaars in de hand droeg, den kelder binnen en zeide grinnekend:

— Ik zal deze lantaarn bij u laten, opdat gij vast een voorproefje zult hebben van het aangename van dit verblijf — dat waarschijnlijk uw laatste zal zijn! Als de lucht u soms hier niet bevalt, zou het mij zeer spijten, maar ik kan er niets aan doen: daar in dien hoek is een put, waarin de lichamen van uw voorgangers zijn geworpen.

Hij wenkte eenige soldaten, en het volgende oogenblik waren de vier mannen een goed eind van elkander met ketenen bevestigd aan even zoovele ringen van bijna een vuist dik, die in den muur waren geklonken.

Nadat dit gedaan was, keek de Tartaar de gevangenen nogmaals met een spottenden blik vol leedvermaak aan en zeide:

— Over eenige weken zullen de Engelsche bladen wel het bericht bevatten, dat graaf Houston met zijn reisgezelschap in Rusland in een sneeuwstorm is omgekomen.

Daarop besteeg hij de kleine trap naar de zware deur, die even later dreunend in het slot viel.

De gevangenen hoorden even later een sleutel in het

roestige sloop draaien en de verwijderende stappen van den man, en daarop werd alles stil.

Even keken de gevangenen elkander zwijgend aan en daarop trachtten zij als bij onderlinge afspraak te onderzoeken, of zij elkander wellicht konden bereiken.

Maar spoedig bleek hun het onmogelijke daarvan, daartoe waren de kettingen, die hen aan den muur gekluisterd hielden, te kort.

Zij waren zeer zwaar en nauwelijks een el lang en eindigden in ringen, die om hun beide enkels waren bevestigd en met een slot dichtgemaakt.

Dit alles was tamelijk duidelijk te zien bij het licht van de lantaarn, die in de holle kelderruimte stond.

Plotseling deed zich een zacht geritsel hooren.

Het scheen uit een der hoeken van het morsige, sombere keldergewelf te komen.

Spoedig zou de oorzaak van dit geritsel blijken — enkele seconden later kwam er een waar heirleger ratten te voorschijn, die eerste snuffelend over den grond liepen en daarop met hun kleine kraaloojes met verbazing keken naar de vier gevangenen.

En hoe krachtig deze mannen ook waren, zoo gevoelden zij zich toch door een huivering van afschuw bekruipt, als zij bedachten wat hun wellicht te wachten stond.

Zij waren machteloos en als deze dozijnen, ja deze honderdtallen ratten uitgehongerd waren — als deze knaagdieren zouden merken, dat deze vier menschelijke wezens zich niet tegen hen konden verdedigen, dan zouden zij een vreeselijken dood sterven — den dood waarop Wladimir Jebolofsky gezinspeeld had!

Reeds werden de ratten wat brutaler door de onbewegelijkheid der vier mannen en sommigen liepen reeds over hun voeten en beenen, snuffelend en luid piepend.

Raffles begreep zeer goed, dat het geen uur meer zou duren of de ratten zouden zich op hen werpen.

Hij rukte aan de touwen, die zijn polsen aaneengeklemd hielden, maar hij bereikte niets anders dan dat zij diep in zijn vleesch sneden. Zij waren al te stevig vastgebonden.

Het was ook onmogelijk, te trachten de touwen met de tanden los te krijgen, want de handen van de vier mannen waren op den rug vastgebonden.

Maar plotseling deed een nieuw gerucht, dat uit een der donkerste hoeken van den kelder kwam, hem het hoofd opheffen.

Met moeite weerhield hij een kreet van vreugde — want daar verscheen in den gelen lichtkring van de lantaarn Busto, de brave makker.

Allen hadden hem vergeten in de ure des gevaars en nu kwam het trouwe dier hen herinneren, dat zij verkeerd hadden gedaan!

Waarschijnlijk was hij tusschen de beenen der soldaten mee binnengedrongen en had hij zich in een donkeren hoek verscholen.

Bij de verschijning van den hond stoven de ratten plotseling op de vlucht, maar niet dan nadat eenigen hunner hun stoutmoedigheid met den dood hadden moeten betalen, want Busto kon zijn aard niet verloochenen en had er sneller dan het weerlicht eenige het levenslicht uitgeblazen door hen in den nek te bijten.

Raffles riep den hond met een zacht keelgeluid bij zich, en aanstonds liep Busto kwispelstaartend op hem toe.

Raffles ging met den rug naar het dier toe zitten en hield hem zijn gekluisterde polsen voor, terwijl de drie andere mannen met gespannen aandacht toekeken. Maar, helaas!... het trouwe dier scheen niet te begripen wat Raffles van hem wilde, ofschoon Raffles met zachte woorden duidelijk trachtte te maken wat hij bedoelde.

Maar plotseling schoot Raffles iets anders te binnen.

Hij knikte met het hoofd in de richting van de lantaarn en zeide op zachten toon:

— Busto, apporteeren!

De hond scheen een oogenblik te aarzelen, maar toen liep hij regelrecht op de lantaarn toe, vatte den haak tusschen de tanden en droeg de brandende lantaarn tot vlak bij zijn meester, waar hij haar behoedzaam weder neerzette.

— Wat wil je toch doen, Edward? vroeg Charly fluisterend.

— Laat mij begaan! Het zal hier aanstonds stikdonker zijn — maar het is onze eenige redding — tenminste als gij alle even als ik in de onmogelijkheid zijt uw touwen los te maken.

— Ik zie er geen kans toe! fluisterde Charly.

— Ik evenmin! bromde Henderson. De muren zijn volkomen glad zonder een enkelen uitstekenden steen!

— Dan is dit de eenige weg! zeide Raffles kortaf.

Hij beval den hond op strengen toon weder naar zijn donkeren hoek terug te keeren, en draaide zich daarop zoo, dat hij de lantaarn achter zich kreeg en met zijn handen het deurtje kon openen.

Hij nam er de kaars uit, een dikke vetkaars, doofde haar met zijn vinger, en begon daarop niet zonder moeite de touwen in te smeren, die zijn polsen gekluisterd hielden.

Het duurde langer dan een kwartier. Raffles liet daarbij de kaars herhaaldelijk vallen, maar eindelijk gelukte het hem toch.

Hij legde de kaars weder in de lantaarn, sloot het deurtje en wachtte daarop gelaten af wat er zou geschieden.

Geruimen tijd bleef alles stil.

De ratten waren zeker verschrikt door de komst van den hond.

Toen zij echter niets meer vernamen, kwamen zij weder te voorschijn — eerst een paar van de brutaalste, die blijkbaar als verkenners optraden, vervolgens de voorhoede en ten slotte het gros van het leger.

Het gepiep en het geschuif van de honderden pootjes begon opnieuw en het duurde niet lang meer of de knaagdieren hadden den geheelen kelder weder veroverd.

Gelukkig bleef de gehoorzame hond rustig op zijn plaats, en plotseling voelde Raffles met een schok van vreugde, hoe een der ratten zich op het met kaarsvet ingewreven touw wierp.

Zijn voorbeeld scheen navolging te vinden, want even later kreeg hij gezelschap en tenslotte stonden er tien ratten om het hardst aan de lekkernij te knabbelen.

Sommigen beten er wel eens naast, en dan moest Raffles de tanden opeen klemmen om een kreet van pijn te onderdrukken, maar hij voelde tot zijn onuitsprekelijke vreugde dat de touwen begonnen te rafelen en te kraken.

Eindelijk — met een laatsten, wanhopigen ruk deed hij de touwen, die zijn polsen aaneengebonden hielden, scheuren!

Verschrikt stoven de ratten op de vlucht.

Het eerste werk van Raffles was, de kaars weder overeind te zetten en haar aan te steken.

De naargeestige duisternis maakte plaats voor een tamelijk helder licht, en bij dat licht zag Raffles de gezichten van zijn drie metgezellen, die van vreugde schitterden, toen zij zagen dat Raffles zijn handen weder vrij bewegen kon.

Aanstonds haalde Raffles het kleine loopertje te voorschijn, dat hem slechts zelden verliet, en dat in een der slippen van zijn das verborgen zat en opende daarmee al zeer gemakkelijk het slot van de boeien die zijn enkels omklemd hielden.

Op zijn teenen sluipend, liep hij naar Charly, bevrijdde hem van zijn touwen en ijzeren boeien en beide mannen hadden daarop weinig moeite, ook de twee anderen hun vrijheid te hergeven.

Zij rekten zich eens duchtig uit en bevonden, dat hunne ledematen gelukkig nog aan hun wil gehoorzaamden.

Nu was de eerste vraag of zij nog over wapens beschikten.

Zij doorzochten snel hun zakken — helaas, de bogst was tamelijk schraal!

Allen Nicolai bevond zich nog in het bezit van zijn revolver.

Waarschijnlijk hadden de kozakken in de overtuiging verkeerd, dat een gewone moesjik wel niet met een revolver bewapend zou zijn.

Maar aan alle anderen waren hun wapens afgenomen.

Henderson echter had een rondgang door den kelder gemaakt, die hun aller graf had moeten worden, en vond in een hoek een aantal ijzeren staven, misschien afkomstig van een der getraliede ramen.

Hij nam er een in de hand en zwaaide haar eenige malen boven zijn hoofd.

— Dat is wel voldoende! fluisterde hij op grimmigen toon, die weinig goeds voorspelde voor degenen die hem in den weg zouden loopen. Met dit stangetje zal ik mijn man wel staan!

Charly, als zijnde de beste schutter, nam de revolver van den jongen boer en Raffles en Nicolai wapenden zich op dezelfde primitieve wijze als de reus.

— Zou er een wachtpost voor de deur staan? vroeg Charly op fluisterenden toon.

— Dat is wel waarschijnlijk! antwoordde Raffles.

— Hoe komen wij er dan uit?

Raffles dacht eenige oogenblikken na, en antwoordde toen:

— Ik zal eens trachten of ik door het sleutelgat kan zien waar de bewakingspost staat.

Hij sloop naar de deur, ging de paar treden op, en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Tot zijn vreugde bemerkte hij, dat de sleutel uit het slot was genomen, zoodat hij een klein gedeelte van de gang kon overzien, die door een kleine lamp verlicht was.

Heel aan het einde van deze gang zag hij flauwtjes de onderste treden van een steenen trap.

Op eenige schreden afstand van de deur, zoo dicht mogelijk bij de lamp, zaten twee Kozakken met elkander te babbelen.

Wellicht hadden zij eenig gerucht gehoord daarbinnen, maar zeker hadden zij er geen oogenblik aan gedacht, dat de gevangenen in staat zouden zijn zich te bevrijden.

Daarop bekeek Raffles het slot.

Het was zeer oud en roestig, maar er zou toch niets anders op zitten dan te trachten, het met zijn looper te openen.

Hij deelde fluisterend zijn bevindingen aan zijn metgezellen mede, en zette zich toen aanstonds aan het werk.

Hij nam de kaars weder uit de lantaarn, sneed er een stuk af, en smeerde hiermede het slot zoo goed als het ging in.

Daarop wendde hij zich opnieuw tot zijn makkers en zeide op fluisterenden toon:

— Houdt u gereed! Zoodra het slot terug springt, zullen de bewakers natuurlijk onraad vermoeden. Wij mogen hen geen gelegenheid laten van hun verbazing te bekomen en alarm te maken! Gelukkig gaat deze deur naar buiten open, dat is een groot voordeel voor ons. Busto — hier!

Aanstonds kwam de hond gehoorzaam aanloopen en vleide zich aan de voeten van zijn meester neder.

Voorzichtig tastend begon Raffles met zijn looper het slot te bewerken.

Het duurde bijna een kwartier, maar toen sprong eensklaps de schoot van het slot met een knarsend geluid terug.

Dadelijk duwde Raffles de deur open, en de mannen snelden de gang binnen.

De bewakers slaakten een kreet, sprongen overeind en grepen hun revolvers!

Zij hadden echter niet den tijd er gebruik van te maken.

Henderson hief zijn staaf op, en verpletterde een hun-

ner de hersens als een leege eierschaal, terwijl Nicolai den tweede bewaker zoo fel tegen den slaap raakte, dat de man als een blok neerstortte.

Dit alles had nauwelijks enkele seconden geduurd.

— Neem dien bloedhonden de wapens af! beval Raffles op korten toon.

Aanstands namen Henderson en Charly de geladen revolvers uit de gordels der verslagenen.

Het kleine troepje was nu al heel wat beter bewa- pend!

Raffles verruilde zijn ijzeren staaf met een dier vuur- wapens, welk voorbeeld door Nicolai gevolgd werd.

— En nu voorwaarts! beval Raffles. De hond zal ons wel den weg wijze.

Inderdaad liep Busto met den neus naar den grond de gang door.

Voor een breede deur stond hij zachtjes grommend stil, onbewegelijk, als uit marmer gehouwen.

Daar bevond zich zeker het wachtlokaal van de moorddadige lijfgarde van den tyran.

— Hier moeten wij niet zijn, fluisterde Raffles. De weg van de kamer van Jebolofsky tot aan het gewelf was veel langer, dunkt mij!

Hij haalde den zakdoek van de jonge boerin te voor- schijn en liet er Busto weder aan ruiken.

Onmiddellijk vervolgde de hond zijn weg.

Maar eindelijk stond hij opnieuw grommend stil, en wendde den verstandigen kop naar alle kanten.

Raffles greep hem bij den halsband, juist toen de hond in volle vaart een hoek van de gang wilde om- stuiven.

En daaraan had hij goed gedaan, want toen hij voorzichtig het hoofd om den hoek stak, zag hij daar, op nauwelijks zes of zeven meter afstand, twee reusach- tige kozakken met de lans aan den voet ter weerszijden van een deur staan, die hij aanstands herkende.

Het was de deur van het vertrek van Wladimir Je- bolofsky!

Hij gaf zijn makkers een wenk, liet den hond los, en het volgende oogenblik stormde het troepje op de deur toe.

Busto wierp zich, voor de bewakers zich in postuur konden stellen, op een der Kozakken, en begroef zijn groote slag tanden in den hals van den man, terwijl hij hem met onweerstaanbare kracht op den grond sleurde.

De man liet een gebrul van woede en doodsangst hooren, en trachtte, maar te vergeefs, den grooten hond van zich af te schudden.

De andere Kozak had zijn revolver getrokken, maar

Henderson deed hem door een welgerichten slag met zijn ijzeren staaf ter aarde storten.

Maar daarbinnen was het gerucht van den strijd ge- hoord.

Er naderde snelle voetstappen en de deur werd open- gerukt.

Daar vertoonde zich in de helder verlichte zaal een achttal manschappen van de lijfwacht.

Aanstands kraakten de schoten uit de revolvers der vier metgezellen, die een geweldige verwoesting aan- richtten onder de Kozakken, terwijl Henderson zijn staaf zwaaide en die met vreeselijk geweld liet neer- beuken op de hoofden zijner tegenstanders, en ook Busto zich dapper weerde.

Deze overval was zoo onverhoeds geweest, dat de strijd binnen een minuut beslecht was. De acht Kozak- ken hadden het onderspit moeten delven en lagen ge- dood of zwaar gewond ter aarde.

De vier mannen snelden de zaal door, naar de deur die naar het slaapvertrek leidde.

De deur was op slot!

Maar Henderson zette er zijn machtige schouders tegen, en met luid gekraak vloog het paneel aan splin- ters.

Nicolai wrong zich het eerst door de opening met een gebrul van woede.

Daarginds, bij een tweede deur, blijkbaar een ge- heime uitgang, stond Jebolofsky, die de half bewuste- looze Sonja met zich mede trachtte te voeren.

Charly hief zijn revolver reeds op, maar de jonge boer drukte zijn arm ter neder.

— Vergeef mij, vreemdeling — die man hoort mij toe!

Hij trok zijn breed jachtmes en was met een paar sprongen bij den Heer van het slot.

Deze, op verdediging bedacht, liet het jonge meisje los, dat machteloos aan zijn voeten neerstortte en trok zijn zwaard.

De kromme kling flikkerde in het licht van de kost- bare hanglamp die in het midden van het vertrek hing, — maar het zwaard werd tevergeefs opgeheven.

Oe ellendeling las zijn dood in de fonkelende oogen van den jongen boer, die op dat oogenblik werkelijk vreeselijk was om aan te zien.

Het breede jachtmes werd opgeheven, en verdween op het volgende oogenblik tot aan het gewest in de borst van den laaghartigen schurk, die jaren achtereen de schrik in de gansche landstreek was geweest.

— Sterf, en vaar ter helle! riep Nicolai uit, terwijl hij het lichaam verachtelijk met den voet van zich afstiet,

Ik dank de Voorzienigheid, die mijn hand heeft bestuurd, en mij tot wreker heeft gemaakt van honderden ongelukkigen.

Hij nam de bewustelooze Sonja in zijn armen en droeg haar als een kind weg door den geheimen uitgang, die regelrecht naar den harem bleek te leiden.

De anderen volgden hem op den voet.

Van den harem, waarvan zij alle deuren wijd open wierpen, zoodat de opgeslotenen konden vluchten als zij verkozen, bereikten zij ongedeerd weder de binnenplaats, klommen vervolgens over de bres en waren een half uur later op de plek waar de paarden zich bevonden, en in veiligheid!

De volgende aflevering (262) bevat:

Professor Nicholson herleeft.

In den

ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen onderscheidenlijk van

Raffles

Ook wel genaamd Lord Lister, de
gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.
20 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Nick Carter,

sensationeele detective-verhalen
in fraai gekleurden omslag
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Buffalo-Bill

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

HET VREEMDENLEGIOEN.

Boeiende schetsen uit het leven van een Hollander in Afrika,
in fraai gekleurden omslag.
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

OORLOG AAN DEN OORLOG.

Actueele Roman door J. C. SCHRODER (BARBAROSSA) en C. BENIMA.
In netten band en gekleurden omslag f 1.25.

DE DEMON DER BOLSJEWIKI.

door BARBAROSSA.

In fraai gekleurden omslag.

15 cents per nummer.

De bekwame pen van den heer SCHRÖDER heeft een treffende gebeurtenis uit de Russische revolutie tot een spannend verhaal weten om te toeveren. In 6 afleveringen is dit prachtwerk alom verkrijgbaar.

Als oorlogslectuur ook zeer aan te bevelen:

Jules Verbeke

De Oorlogsspion.

Romantische beschrijving van den oorlog
gedurende het jaar 1915.

36 nummers.

In prachtige omslag 10 cents per nummer.

België's verwoesting.

Achter de Schermen.

Romantisch verhaal over de aanleiding tot den
grooten oorlog.

9 nummers — 10 cents per nummer.

Prachtige omslag.

Onthullingen door een Staatsman.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken en door den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending.

